ΕΤΟΣ Β'. ΑΡΙΘ. 26.

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ, τῇ 19 Ὀκτωβρίου, 1851.

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΕΦΩΤΙΣΜΕΝΑΙ ΕΠΟΧΑΙ.

=:o:=

Εἶναι τῳόντι παράδοξον φαινόμενον, καὶ ἓν ἀπὸ τὰ ὅσα πολλάκις ἔσυραν τὴν προσοχὴν τῶν περιέργων, ὅτι οἱ ἐπισημότεροι συγγραφεῖς καὶ τεχνῖται ἀνεφάνησαν διὰ μιᾶς εἰς μεγάλους ἀριθμούς· ὥστε ἐνῷ αἰῶνες τινὲς ἐφάνησαν ἄγονοι ὡς πρὸς τοῦτο κατ' ἄλλας ἐποχὰς ἡ Φύσις ἠθέλησε νὰ ἐξαντλήσῃ, οὕτως εἰπεῖν, ἑαυτὴν, καὶ διέχυσεν αὐτοὺς μετὰ μεγίστης γονιμότητος.

Διάφοροι ὑπῆρξαν αἱ αἰτίαι τοῦ πράγματος. Καὶ αἱ μὲν ἠθικαὶ εἶναι αἱ εὐνοῖκαὶ περιστάσεις τῶν κυβερνήσεων καὶ τῶν ἠθῶν, ἡ ἐνθάρρυνσις ἀπὸ μέρους τῶν μεγάλων ὑποκειμένων, καὶ ἡ μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων διεγειρομένη ἅμιλλα, αἱ δὲ φυσικαὶ, ὁ ἀὴρ, τὸ κλῖμα, διάφορα φυσικὰ ἀντικείμενα κτλ. κτλ.

Εἰς τέσσαρας κυρίως διαιροῦσι τὰς γονίμους κατὰ τὰ φῶτα ἐποχάς. Καὶ Πρώτη μὲν εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ ἐποχὴ, ἀρξαμένη περὶ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, καὶ διαρκέσασα μέχρις Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Ἤκμασαν δὲ κατὰ τὴν εποχὴν ταύτην ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας Ἡροδοτος καὶ ὁ ἐφάμιλλος αὐτοῦ Θουκυδίδης, ὁ μέγας τῆς ἠθικῆς διδάσκαλος ὁ Σωκράτης, καὶ οἱ ἀμίμητοι αὐτοῦ μαθηταὶ, Ξενοφῶν, Πλάτων (κλ., κλ.), τὸ δαιμόνιον ἐκεῖνο πνεῦμα, ὁ Ἀριστοτέλης, οἱ θαυμάσιοι ῥήτορες Δημοσθένης, Αἰσχίνης, Λυσίας, Ἰσοκρότης, Λυκοῦργος, οἱ ἀπαράμιλλοι ποιηταὶ Πίνδαρος, Αἰσχύλος, Εὐρυπίδης, Σοφοκλῆς, Ἀριστοφάνης, Μένανδρος, Θεόκριτος, Μόσχος, (κλ. κλ.) οἱ ἀπαραδειγμάτιστοι ἀριστοτέχναι Λύσιππος, Ἀπελλῆς, Φειδίας, Πραξιτέλης (κλ. κλ.)

Ἡ Δευτέρα ἐποχὴ εἶναι ἡ Ῥωμαϊκὴ, ἣ ὡς κοινῶς καλεῖται ἡ ἐποχὴ τοῦ Αὐγούστου ἐμπεριλαμβάνουσα τὸ μεταξὺ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ τοῦ Αὐγούστου διάστημα. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἤκμασαν ὁ Κάτουλλος, ὁ Λουκρέτιος, ὁ Τερέντιος, ὁ [δεύτερος Ὅμηρος] Βιργίλιος, ὁ Ὁράτιος, ὁ Τίβουλλος, ὁ Προπέρτιος, ὁ Ὀβίδιος, ὁ Φαῖδρος, ὁ Καῖσαρ, ὁ Κικέρων, ὁ Λίβιος, ὁ Σαλλοῦστος, ὁ Βάῤῥων, ὁ Βιτρούβιος κλ.

Ἡ Τρίτη ἐποχὴ εἶναι ἡ τῆς ἀναγεννήσεως τῶν φώτων μεταξὺ τοῦ Πάπα Ἰουλίου Β'. καὶ Λέοντος Γ'. Ἤκμασαν δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ Ἀριόστος [ἐξ οὗ ἐγεννήθη τὸ μέγα πλῆθος τῶν ποιητῶν τοῦ τότε συρμοῦ], ὁ Τάσσος, ὁ Σαναζάριος, ὁ Βίδας, ὁ Μακκιαβέλης, ὁ Γικιαρδίνης, ὁ Δαβίλας, ὁ Ἔρασμος, ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος, ὁ Ῥαφαέλης, ὁ Τιτιανός, ὁ Ἄλδος, οἱ Στέφανοι κλπ. κλπ.

Ἡ Τετάρτη ἐμπεριλαμβάνει τὴν ἐποχὴν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. καθ' ἣν ἤκμασαν εἰς μὲν τὴν Γαλλίαν ὁ Κορνήλλιος, ὁ Ῥακήνας, ὁ Μολιέρος, ὁ Λαφονταῖνος, ὁ Βοσσουέτιος, ὁ Φενελὼν, ὁ Βουρδαλὸς, ὁ Φονταινέλης, ὁ Μασιλτὼν, ὁ Πασκάλιος, ὁ Λαβρυὲρος καὶ ὁ Βάϋλος· εἰς δὲ τὴν Ἀγγλίαν, ὁ Δρύδενος, ὁ Πὼπ, ὁ Ἀδισὼν, ὁ Πριὼρ, ὁ Ὑιούγγιος, ὁ Βοῦλος, ὁ Δώκιος, ὁ [μέγας Μαθηματικὸς] Νεύτων, ὁ Κλάρκιος κλ.

Ὡς Πέμπτη τῶν εὐτυχῶν τούτων ἐποχὴ ἀναμφιβόλως θέλει θεωρηθῆ ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων ἡ ἡμετέρα.

Α*.

ΙΕΡΟΝ ΚΡΙΤΗΡΙΟΝ — ΙΩΒΗΔΑΙΟΣ.

(ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΟΨΙΣ.)

Ἓν ἐκ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα οἱ Πάπαι μετεχειρίσθη-

σαν πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ἐξουσίας αὐτῶν, ἦτο καὶ ἡ σύστασις τοῦ λεγομένου Ἱεροῦ Κριτηρίου.

Τὸ Κριτήριον τοῦτο συνεστήθη κατὰ τὴν Δεκάτην Τρίτην Ἑκατονταετηρίδα, καὶ συνίστατο ἀπὸ Ἱερεῖς καὶ Μοναχοὺς οἵτινες εἶχον τὴν φροντίδα νὰ ἐξολοθρεύωσι τοὺς αἱρετικοὺς μεταχειριζόμενοι εἰς τοῦτο καὶ τὰ πολιτικὰ ὅπλα ὅταν ἡ χρεία τὸ ἐκάλει. Καὶ ἐπειδὴ λέγεται ὅτι ὁ Δομίνικος ἦτον ὁ ἐφευρετὴς τοῦ Κριτηρίου, ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος Γ'. ἐχάρισε τὸ προνόμιον τοῦτο εἰς τοὺς Δομινικανούς. Ἐσυστήθη δ' αὐτὸ ἀμέσως εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Γαλλίας, τῆς Ἱσπανίας πρὸ πάντων (ἐπὶ προφάσει τῶν Ἰουδαίων καὶ Μαύρων), τῆς Ἰταλίας, τῆς Γερμανίας κτλ.

Ὁ δὲ τρόπος τῆς Κρίσεως ἐγίνετο ὡς ἀκολούθως. Ἐπροσκαλεῖτο εἰς τὸ κριτήριον ὁ αἱρετικός, (ἢ καὶ ὁ ὡς τοιοῦτος κατηγορούμενος) καὶ ἂν δὲν ἤθελε νὰ ἔλθῃ, ἔπρεπε νὰ τὸν φέρωσιν οἱ παρόντες στανικῶς, εἰ δὲ μή, καὶ αὐτοὶ κατεκρίνοντο ὡς τοιοῦτοι. Ἔπειτα δ' ἐφέρετο εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ἐκάθητο μῆνας τινὰς ἕως τὴν ἡμέραν τῆς ἀπυφάσεως, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ὁμιλήσῃ μὲ κάνένα, μήτε κάνεὶς συγγενὴς ἢ φίλος του νὰ ὁμιλήσῃ μ' αὐτὸν, ἢ νὰ ἐρωτήσῃ τοὐλάχιστον τίποτε, διότι εὐθὺς ἐσύρετο ὡς αἱρετικὸς καὶ αὐτὸς εἰς τὴν φυλακήν. Τὸν ἐξέβαλον δ' ἔπειτα οἱ κριταὶ καὶ ἐπροσπάθουν μὲ διαφόρους ἐρωτήσεις νὰ τὸν εὕρωσιν ἔνοχον. Καὶ ἂν μὲν ἠρνεῖτο ἐπιμόνως τὰ διὰ τὰ ὁποῖα ἐγκαλεῖτο, κατεδικάζετο εἰς θάνατον, ἂν δὲ τὰ ὡμολόγει καὶ ἐζήτει συγχώρησιν, ἔχανε μόνον τὴν περιουσίαν του καὶ κατεδικάζετο εἰς παντοτεινὴν φυλακήν. Ἀφοῦ δ' ἤρχετο ἡ συνήθης ἡμέρα τῆς καταδίκης, ὅλοι οἱ ὑπεύθυνοι ἐξέβαινον, καὶ ἄλλοι μὲν ἐφόρουν τὰ ἴδιά των φορέματα, ἄλλοι δὲ κίτρινα μὲ δύο σταυρούς, τὸν ἕνα ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τὸν ἄλλον ἐπὶ τῆς ῥάχεως, καὶ ἄλλοι εἶχον τὴν εἰκόνα των ἐζωγραφισμένην εἰς τὰ φορέματά των μὲ δαίμονας καὶ φλόγας, καὶ ἐφέροντο εἰς τὸν δωρισμένον τόπον τῆς πόλεως, ὅπου οἱ κριταὶ ἐκάθηντο ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου καὶ ὅπου ἦτο συνηθροισμένον πολὺ πλῆθος. Ἐκεῖ δ' ὁ ὑπηρέτης τῶν κριτῶν διεκήρυσσε τὴν καταδίκην. Καὶ ὅσοι μὲν ἐφόρουν τὰ ἴδια φορέματά των, ἀπελύοντο, ὅσοι δὲ τὰ κίτρινα κατεδικάζοντο εἰς παντοτεινὴν φυλακήν, καὶ οἱ τρίτοι εἰς τὸ πῦρ. Οἱ τελευταῖοι δ' οὗτοι ἐῤῥαντίζοντο τὸ πρῶτον μὲ ἡγιασμένον ὕδωρ, καὶ ἐπαρηγοροῦντο πατρικῶς ἀπὸ τοὺς κοιτὰς ὅτι διὰ τῆς καταδίκης ταύτης ἔμελλον νὰ λάβωσι τὸν Παράδεισον. Τὰ δὲ ὑπάρχοντά των διεμοιράζοντο οἱ κριταὶ διὰ νὰ μὴ μανθῶσι μ' αὐτὰ οἱ συγγενεῖς των. Τὴν δὲ πρᾶξιν ταύτην ὠνόμαζον πρᾶξιν πίστεως (audafe).

Εἰς τὴν κρίσιν δὲ ταύτην τελείως δὲν ἐμαρτυρεῖτο τὸ ὄνομα τοῦ κατηγόρου, καὶ διὰ τοῦτο καθεὶς ἐχρεώστει νὰ ἔχῃ μεγάλην προσοχὴν νὰ μὴ προσκρούσῃ εἰς κἀμμίαν θέλησιν τῶν κριτῶν. Πολλοὶ ἀθῶοι ἔλαβον τότε τὸν διὰ πυρὸς θάνατον, καὶ διὰ νὰ φανῶσιν οἱ κριταὶ ὅτι ἔκριναν δικαίως τοὺς ἔκαιον πρὶν μὲ πυρακτωμένον σίδηρον, καὶ ἂν μὲν δὲν ἐκαίοντο, ἦσαν ἀθῶοι, ἂν δ' ἐκαίοντο ἔνοχοι. Μὲ τὰ τοιαῦτα ὅμως οἱ Πάπαι, μ' ὅλον ὅτι ἐπροξένησαν γενικὸν τρόμον εἰς ὅλους, ἐκίνησαν πολλοὺς ἀδιαφοροῦντας πρότερον νὰ λαμβάνωσι συμπάθειαν διὰ τοὺς πάσχοντας, καὶ νὰ διεγείρωνται κατὰ τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν καταχρήσεών των.

Ἄλλο μέσον τὸ ὁποῖον ἐνεδυνάμονε τὰς θελήσεις καὶ τὸ κράτος τῶν Παπῶν, εἶναι καὶ τὸ ὁποῖον ἔκανον ἐμπόριον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν. Μετὰ τοὺς σταυροφορικοὺς πολέμους εἶχεν ἤδη ἐξαπλωθῆν ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Πάπας δύναται πραγματικῶς νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας. Κατὰ τὸ 1300 ὁ Πάπας Βονιφάτιος Η'. ἐώρτασεν εἰς Ῥώμην πάνδημον ἑορτὴν, καὶ ἐκήρυξεν ὅτι ὅσοι ὑπάγωσιν ἀνυπόδητοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου νὰ ἦναι συγχωρημέναι αἱ ἁμαρτίαι των. Ἔτρεξαν δὲ πλῆθος ἄπειρον πανταχόθεν νὰ λάβωσιν εἰς Ῥώμην τὴν συγχώρησιν ταύτην, καὶ ὁ Πάπας ἔλαβεν πλειότερον κέρδος παρ' ὅτι ἤλπιζεν. Ἐπρόσταξε δὲ ἡ ἑορτὴ αὕτη νὰ ἐκτελῆται κατὰ πᾶν ἑκατοστὸν ἔτος, τὸ ὁποῖον ὠνόμασεν Ἰωβηλαῖον [Σαββατικόν]. Ὁ Κλήμης Ζ'. θέλων καὶ αὐτὸς νὰ ἑορτάσῃ τὴν ἐπικερδῆ ταύτην ἑορτὴν, ἐπρόσταξε νὰ γίνηται κατὰ πεντήκοντα ἔτη, μὲ λόγον νὰ δύναται καθεὶς ἐκ τῶν Χριστιανῶν νὰ λαμβάνῃ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ ἀκόμη κατ' ἀκριβῆ μίμησιν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Ἰωβηλαίου. Ὁ Πάπας Οὐρβανὸς Ζ'. ἐφάνη συγκαταβατικώτερος καὶ ἐδιόρισε νὰ ἑορτάζηται κατὰ τριάκοντα τρεῖς χρόνους. Ὁ Παῦλος Β'. [ἢ ὁ Σίξτος Δ'.] τὴν ἐσύντεμεν εἰς εἴκοσι πέντε, καὶ τέλος κατήντησε νὰ ἑορτάζηται κατὰ θέλησιν τῶν κατὰ καιροὺς Παπῶν.

Περὶ τὰς ἀρχὰς δὲ τῆς δεκάτης τετάρτης ἑκατονταετηρίδος ὁ Ἰωάννης ΚΒ'. ἐπενόησε νέον εἶδος φορολογίας, τὰ λεγόμενα Συγχωροχάρτια [indulgences] διὰ τῶν ὁποίων ἐσυγχωροῦντο καὶ τὰ φρικτότερα ἀναμήματα, ἔφθανε μόνον νὰ κατεβάλλετο ἡ δι' αὐτὰ προσδιωρισμένη τιμή. Κατὰ τὸ 1500 ὁ Πάπας Ἀλέξανδρος Ζ'. ἐπεκύρωσε καὶ τὴν συγχώρησιν τῶν ψυχῶν, διακηρύζας ὅτι αὐτὸς θέλει νὰ βοηθήσῃ καὶ τὰς εἰς τὸ καθαρτήριον ψυχὰς, καὶ ἔτρεξαν πολλοὶ νὰ λάβωσι καὶ ταύτην τὴν βοήθειαν. Κατήντησαν ἔπειτα οἱ Πάπαι νὰ στέλλωσιν ἐμπιστευμένους Μοναχοὺς νὰ πωλῶσι τὰ συγχωροχάρτια καὶ διὰ μέλλοντα ἁμαρτήματα. Ταῦτα ὅμως καὶ τὰ τοιαῦτα ἔδωκαν αἰτίαν [ὡς ἀνεφέραμεν καὶ ἄλλοτε] νὰ γεννηθῶσι νέα σχίσματα τὰ ὁποῖα ἐπέφερον μεγάλας μεταβολὰς εἰς τὴν Δύσιν, καὶ ἐστάθησαν πρόξενα νὰ γίνωσι τόσοι τρομεροὶ ἐμφύλιοι πόλεμοι.

Κ. Μ. Σ.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΚΙΝΑΣ.

—

Ἡ εὐρυχωροτάτη αὕτη μοναρχία τῆς Κίνας, καὶ ἡ μεγαλητέρα τῶν Ἀσιανῶν μοναρχιῶν, ἐκτείνεται ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς περὶ τὰς 1250 λεύγας, καὶ περὶ τὰς 750 ἀπὸ μεσημβρίας εἰς ἄρκτον με ἐπιφάνειαν 650,000 τετραγωνικῶν λευγῶν.

Συνορεύει πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Ῥωσσίαν, πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὸν μέγαν Ὠκεανὸν, πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὰ Βασίλια Ἀννάμ, Σιαμ, Βιρμάν, Νεσάλ, καὶ μὲ τὴν Ἰνδοβρεττανικὴν αὐτοκρατορίαν, καὶ πρὸς δύσιν μὲ τὴν ὁμοσπονδίαν τῶν Σεὶκ καὶ μὲ τὸ Ταυρκεσάν.

Τὰ περὶ οἰκισμοῦ τῆς Κίνας εἶναι μέχρι τοῦδε ἀβέβαια· πολλοὶ τὸν ἀναβιβάζουν εἰς τὰ 333 μιλιόνια, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἴσως ὑπερβολή· ὁ δὲ Γεωγράφος Βάλβης τὸν περιορίζει εἰς 179 μιλιόνια ὡς ἔγγιστα.

Μητρόπολις τῆς μοναρχίας εἶναι τὸ Πεκῖνον, πόλις τεράστιος μὲ περίμετρον 15,000 ὀργυιῶν χωρὶς τὰ προάστεια καὶ μὲ δύο περίπου ἑκατομμύρια κατοίκων. Ἔχει πολλὰς καὶ λαμπρὰς οἰκοδομάς· εἰς αὐτὴν κατοικεῖ ὁ Αὐτοκράτωρ τὸ δὲ παλάτιόν του εἶναι ἴσως τὸ μεγαλήτερον τῆς Γῆς, καὶ ὁ κολισμὸς τῆς οἰκοδομῆς του εἶναι ἀπίστευτος εἰς τοὺς μὴ ἰδόντας ποτὲ τοιοῦτόν τι. Θαυμάσια δε καὶ ἀνώτερα πάσης περιγραφῆς τὰ περὶ θερινοῦ Αὐτοκρατορικοῦ παραδείσου ἰσχυρούμενα, ὁ ὁποῖος κεῖται εἰς τὰ πέριξ τοῦ Πεκίνου, καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ τὰ περὶ τῶν μοιρῶν μυθολογούμενα παρὰ μὲ ἀληθείας.

Μεγαλητέρα τοῦ Πεκίνου κατὰ τὴν ἔκτασιν εἶναι ἡ πόλις Νανκίγγ, ἀλλ' ὁ οἰκισμός της μόλις ὑπερβαίνει τὸ ἥμισυ μιλιόνιον. Ἡ Κίνα δεν ἔχει πολλὰς ἐπισήμους πόλεις, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων αἱ διασημότεραι εἶναι δώδεκα, ἐκ τῶν ὁποίων τέσσαρες ἔχουν ἑκάστη ἑγκατοίκους ὑπὲρ τὸ μιλιόνιον, τρεῖς ὑπὲρ τὰς 700,000 καὶ πέντε ἀπὸ 400,000 ὄχι δὲ καὶ κατωτέρω τῶν 200,000 κατοίκων.

Τὸ μέγα τεῖχος τῆς Κίνας εἶναι βέβαια ἓν ἀπὸ τὰ μέγιστα ἔργα τῆς Ἀνθρωπότητος. Ἐκτίσθη πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν. Ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς παραλίας τοῦ Ὠκεανοῦ ἕως τῆς Ταρταρίας, καὶ ἀπερνᾷ ἀπὸ ὑψηλότατα βουνὰ καὶ χαμηλοτάτας κοιλάδας εἰς μάκρος 400 περίπου λευγῶν· σύγκειται δὲ ἐκ δύω παραλλήλων τειχῶν, τῶν ὁποίων τὸ μεταξὺ ἀπόσημα εἶναι γεμισμένον μὲ γῆν καὶ ἄλλας στερεὰς ὕλας. Τὰ θεμέλια εἶναι ἀπὸ μεγάλους ἀκατεργάστους λίθους, τὸ δὲ λοιπὸν μέρος ἀπὸ κεράμους, καὶ τὸ ὕψος του λογίζεται 24 ποδῶν τὸ δὲ πλάτος 13. Πύργοι ἱσάμενοι πλησίον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου καὶ ὡπλισμένοι μὲ κανόνια ἔχουσι 100 ποδῶν ὕψος· τὸ δὲ τεῖχος τοῦτο ἐκτίσθη διὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν Κίναν ἀπὸ τὰς συνεχεῖς ἐπιδρομὰς τῶν Ταρτάρων καὶ Μογγόλων, μολονότι οἱ Μογγόλοι καὶ Τάρταροι ἐκυρίευσαν καὶ ἐπόρθησαν τὴν Κίναν. Πρὶν νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν Σινικὴν Αὐτοκρατορίαν ἡ ἔξω τοῦ τείχους χώρα ἐχρειάζετο φρουρὰν δι' αὐτὸ ὑπὲρ τὸ ἓν μιλιόνιον στρατιωτῶν· τώρα ὅμως θέσεις μόνον τινὲς αἱ ἀναγκαιότεραι ἔχουσι στρατιωτικὴν φρουράν, εἰς ἄλλα δὲ πολλὰ μέρη τὸ τεῖχος εἶναι καὶ σεσαθρωμένον.

(*Ἀκολουθεῖ*).

Εὐμένης.

ΑΡΙΘΜΟΣ Ο ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ.

—

12 *Οἱ Οὐράνιοι Πλανῆται.* — 12 *οἱ υἱοὶ τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ.* — 12 *τὰ ζώδια τοῦ οὐρανοῦ.* — 12 *Αἱ φυλαὶ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ.* — 12*κρουνος ἡ Καλλιῤῥόη τῶν Χαρίτων.* — 12 *οἱ μῆνες τοῦ ἐνιαυτοῦ.* — 12 *αἱ ὧραι τοῦ ἡλίου.* — 12 *οἱ παμμέγιστοι βωμοὶ οἱ παρὰ τὸν Ὕφασιν ποταμὸν ἀνεγερθέντες παρὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὡς τὸ τέρμα τῶν δοροκτησιῶν του.* — 12 *οἱ ἄθλοι τοῦ ἡμιθέου Ἡρακλέους.* — 12 *αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς.* — 12 *στηλον τὸ σύμβολον τῆς θρησκείας ἡμῶν.* — 12 *οἱ ἄρχοντες ἑκάστου δήμου.* — 12 *οἱ προμαχῶνες τοῦ Μεσολογγίου.* — 12 *αἱ πηγαὶ τῆς Αἰλίμ, ἐξ ἧς τὰ κρυσαλλοειδῆ νάματα διὰ τοὺς ὁδοιπόρους τῆς ἐρήμου τοῦ κόσμου ἀνέβλεπον.* — 12 *οἱ πολύτιμοι λίθοι τοῦ ὑπερφυοῦς Λογγείου τὰς ἴσα σολίζοντας τὸ σῆθος τοῦ Πατριάρχου.* — 12 *οἱ κώδωνες τοῦ κοδάρου χιτῶνος τοῦ Ἀαρὼν οἱ παναρμονίως κωδωνίζοντες τὴν εὐσέβειαν.* — 12 *αἱ πέτραι τοῦ Ἰορδάνου, αἱ ἀπὸ τοὺς μυχοὺς τοῦ ῥευσοῦ αἰῶνος εὐγαλμέναι καὶ τεθεῖσαι εἰς μνημόσυνον τῆς παραδόξου διαβάσεως.*

12 *οἱ κόφινοι τῶν κλασμάτων οἱ βροντοφωνοῦντες τὴν μεγαλοδωρίαν τοῦ Ὑψίστου παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας.* — 12 *οἱ ἀστέρες τῆς Ἀποκαλύψεως οἱ ἀγλαΐζοντες τὴν κεφαλὴν τῆς θαυμαστῆς γυναικὸς ἠμφιεσμένης τὸν Ἥλιον.* — 12 *αἱ προσκληθεῖσαι χθὲς εἰς τὸν χορὸν τῆς θαλάσσης.* — 12 *καὶ αἱ διαφιλονεικοῦσαι παμφαεῖς πόλεις τὴν ὑπαρκτικὴν γέννησιν τοῦ ποιητοῦ τῶν ποιητῶν θείου*

Ὁμήρου μας· ἀλλ' αὐτεπεδείχθη ἡ Σμυρναϊκὴ γνησιογέννησις αὐτοῦ· ὅθεν σπουδάσατε νέοι καὶ νέαι Σμυρναῖοι τὰ χρυσᾶ ἔπη τοῦ πατρός σας Ὁμήρου. Ἐκμάθετε τὴν ἀληθῆ τροφὴν τῶν προγόνων Σας, ἐπὶ 12 ἐτεῖς σπεδάς· καὶ ἔχετε αὐτῶν ἐκείνων τὴν ἀθάνατον παραίνεσιν, « Ἐὰν ᾖς φιλομαθής, ἔσῃ καὶ πολυμαθής. » Καὶ τὴν « ὁ πλούσιος χ' ἀπαίδευτος οὐδὲν διαφέρει τῶν θηρίων. » Εἴθε γένοιτο κατὰ τὸ δοκοῦν! Ἐγὼ δ' εὐελπιζόμενος μετὰ δακρύων προσυπογράφομαι εὐσυμπαθῶς.

Χ. Α. Ζ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ ΚΙΘΑΡΩΔΟΥΣΑΝ.

Ὦ Σὺ ποῦ κάθε βράδυ ὑπὸ πυκνοὺς δενδρῶνας
Περιπατοῦσα, μόνη ὡς ῥόδον κήπου θάλλεις,
Ἀπολαμβάνεις τέρψιν εἰς τοὺς τερπνοὺς λιμῶνας
Καὶ βάρβιτον κρατοῦσα τὰ ᾄσματά σου ψάλλεις;

—:ο:—

Οὐράνιός μου κόρη, τὴν γλυκερὰν φωνήν σου
Ἀρχίζεις ς' κιθάραν ἠχήσασαν τονίζεις·
Τί μέλος συνοδεύει τὴν γλυκερὰν ᾠδήν σου
Τὸ ὄργανόν σου ὅταν ἀκροθιγῶς ἐγγίζῃς;

—:ο:—

Νομίζω ὅτι βλέπω ἀγγέλους παραδείσου,
Νομίζω ὅτ' ἀκούω μελῳδικὰς Σειρήνας,
Μὲ θέλγουν μὲ μαγεύουν οἱ μαῦροι ὀφθαλμοί σου!
Πλὴν πλανωμένη θρέπεις ῥόδ' ἄνθη καὶ μυρσίνας.

—:ο:—

Ὦ κόρη παραδείσου! τὸ γλυκερόν σου ὄμμα
Τὸ ἤμερον, τὸ πλῆρες ἀγγελικῆς γαλήνης,
Σ'τοῦ οὐρανοῦ ὑψόνεις τὸ κυανόχρουν χρῶμα,
Καὶ πέριξ θεωροῦσα τὰ πέριξ σοῦ φαιδρύνεις.

—:ο:—

Τὸν Πλάστην ἀτενίζεις μ' εὐγνωμοσύνης βλέμμα,
Καὶ εἰς τοὺς οὐρανούς του τὴν δέησίν σου αἴρεις.
Οἱ Ζέφυροι περνῶσι πλησίον σου ἠρέμα,
Πλὴν σὺ 'ς τὴν ἐρημίαν τὸ βῆμα πάντα φέρεις.

—:ο:—

Τὴν λάλον ἀηδόνα, φιλτάτη, ὁμοιάζεις,
Ποῦ κελαδεῖ τὸ ἔαρ μελῳδικὰ 'ς τὰ δάση·
Πλὴν Σὺ κοὶ τὰς πικρίας αὐτάς μου κατευνάζεις
Καὶ παύεις τότε ὅτε χειμῶνος ὥρα φθάσει.

—:ο:—

Σ' τὰς ἐξοχὰς ὦ εἴθε ὡς Σὺ κ' ἐγὼ νὰ ζοῦσα,
Τὸν ῥύακα νὰ βλέπω νὰ φεύγῃ νὰ πηγαίνῃ.
Καὶ πρὸ πολλοῦ, ὦ φίλη, ἂν δάση ἐζητοῦσα,
Τὸν Ἕσπερον ἐπόθουν νὰ βλέπω νὰ προβαίνῃ.

—:ο:—

Καὶ τὴν λαμπρὰν Σελήνην ποῦ λάμπει τὸ ἑσπέρας
Καὶ ὁδηγεῖ τὴν νύκτα τὰ πλάνα βήματά μας,
Τοὺς λάμποντας ἀστέρας τὸ βράθυ ὡς ἀδάμας·
Καὶ τὸ πτηνὸν ποῦ κρώζει φεύγει εἰς τοὺς αἰθέρας.

—:ο:—

Ὦ εἴθε! εἴθε! πλέον κ' ἐγὼ νὰ μὴ στενάζω
Ἀλλὰ μακρὰν τοῦ κόσμου νὰ ζοῦσα μ' ἀναμνήσεις,
Καθὼς τὸ ἀηδόνι 'ς τὰ ξένα ζῇ, κ' ἐπίσης
Σ' τὸ στῆθός μου ἓν δάκρυ χαρᾶς μου νὰ σταλάζω.

Ἐν Σμύρνῃ, Ὀκτώβριος 1851.

Ν. Κ.

ΑΙ ΟΙΗΣΕΙΣ ΕΡΑΝΙΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ.

(Συνέχεια Ἀριθ. 25.)

Ὁ δὲ Μελκοῦρος καθ' ἑκάστην συχνάζων εἰς τοῦ Δουμόντου τὴν οἰκίαν μὲ περισσοτέραν ἐπιμονὴν, ἔκαμε νὰ ὑποψιασθῶσιν αἱ δύο ἀδελφαί, ὅτι ἤθελε μὲ τὴν οἰκογένειαν αὐτῶν νὰ ἑνωθῇ. "Πρό τινων μηνῶν, λέγει ἡ Μαρία, αὐτὸς μᾶς ἀκολουθεῖ πανταχοῦ, εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς τὰ θέατρα. Χάνεται διὰ σέ. Τίποτε δὲν εἶναι πλέον βέβαιον." — Λυποῦμαι διὰ τοῦτο· διότι εἶμαι μακρὰν ἀπὸ τὸ νὰ δεχθῶ τὰς προσφοράς του, καὶ ὅμως, ὁσάκις εὑρεθῶμεν ὁμοῦ, τὸν βλέπω ἕτοιμον νὰ φανερώσῃ τὸν σκοπόν του, καὶ δὲν ἠξεύρω τί θὰ ἀποκριθῶ. — Εἰς την ζωήν μου, σὲ εὑρίσκω πολλὰ δύσκολον. Ὁ Μελκοῦρος εἶναι ἐξαίρετος καὶ ὡραῖος... ἔχει πνεῦμα, ἐξεύρει τὸν κόσμον, εἶνε χρηστῶν ἠθῶν, καθὼς λέγει ὁ πατήρ, καὶ βαθμοῦ, ὅς τις τὸν φέρει εἰς τὰ μεγαλήτερα ἐπαγγέλματα. — Συγκατανεύω· ἀλλ' ἐὰν προτιμήσω ἕνα, τί θέλουσι γενῇ ὅλοι οἱ ἄλλοι; — Καὶ δι' αὐτοὺς στοχάζεσαι νὰ μείνῃς ἄγαμος; — Ω! ἀγαπητή μου Μαρία, πόσον εἶναι σκληρὸν νὰ κάμω ἑαυτῇ τόσα θύματα! — Ἀλλὰ κανεὶς δεν ἐφανερώθη ἀκόμη. — "Οχι φανερὰ, πλὴν τοὺς ἐννοῶ πολλὰ καλὰ, οἱ δυςυχεῖς! = Ἐνῷ αἱ δύο ἀδελφαὶ οὕτω συνδιελέγοντο, βλέπουσιν ὅτι ἤρχετο ὁ Μελκοῦρος. "Θεέ! φωνάζει ἡ Ἀρμαντίνη, ἔρχεται νὰ εἴπῃ τὸν σκοπόν του, καὶ νὰ μὲ ζητήσῃ εἰς γάμου κοινωνίαν. — Αἴ! καλὰ πρέπει νὰ τὸν δεχθῆς μὲ τὴν πρέπουσαν εἰς αὐτὸν ὑποδοχήν." — Συγχωρήσατέ μοι, ὡραῖαί μου ἐξαδελφαι, λέγει, εἰσερχόμενος ὁ Μελκοῦρος, ἐὰν τολμῶ νὰ παρουσιασθῶ ἔμπροσθέν σας, μολονότι μοι ἐδόθη ἡ ἄδεια παρὰ τοῦ ἀξιοτίμου πατρός σας.—Δὲν εἶναι πλέον ἀμφιβολία, λέγει ἡ Ἀρμαντίνη καθημένη πλησίον τῆς ἀδελφῆς της· μὴ μὲ παραιτήσῃς, σὲ παρακαλῶ. — Πρὸ πολλοῦ ὑπέλαβεν ὁ Μελκοῦρος, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Ἀρμαντίνην, ἀμφιβάλλω νὰ ἀναφέρω πρὸς σὲ... Ἀλλὰ τὰ αἰσθήματα τὰ ὁποῖα εἰς ἐμὲ ἐμπνεεις, ὁ φόβος μήπως φανῶ δυσαρεστος...

— Τοιαῦται προσφοραὶ δὲν δύνανται νὰ λυπήσωσιν, ἀπεκρίθη ἡ Ἀρμαντίνη μὲ ἀνηδυχίαν χ' προσπεποιημένην μεγαλοπρέπειαν. — Ἴσως ὡραία ἐξαδελφη μὲ ὑπολάβεις ἀδιάκριτον, αὐθάδη ἀλλ' ἡ φιλία, διὰ τῆς ὁποίας ὁ πατήρ σου μὲ τιμᾷ, μὲ θαρρύνει εἰς πρᾶγμα... — Εὐχαριστοῦμαι βλέπουσά σε, Μελκοῦρε, οἰοθάνομαι ὅλην αὐτοῦ τὴν ἀξιότητα. — Ἔρχομαι λοιπὸν νὰ σοῦ φανερώσω, ὅτι ἐὰν τὰ θέλγητρά σου, αἱ χάριτές σου, καὶ ὅλα τὰ προτερήματα, μὲ τὰ ὁποῖα διακρίνεσαι, σὲ ἀποκαθιζῶσιν εἰς τὴν κοινωνίαν ἀγαπητήν... — Αἴ καλά.— Αὐτὰ αὐξάνουσι μάλιςα τὸ ἀξιογέλαςον ἦθος, τὸ ὁποῖον εἰς σεαυτὴν δίδεις. — Πῶς ὑπέλαβεν ἡ Ἀρμαντίνη τεταραγμένη, καὶ μεταβαλλοῦσα τὸν τόνον τῆς φωνῆς. — Παράξενος ζήτησις, εἶπεν ἡ Μαρία, ὄχι ὀλιγώτερον ἔκθαμβος. — Λέγε σαφέςερον, κύριε. — "Ημην πολλὰ βέβαιος, ὅτι θέλω φανῆ δυσάρεςος· ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπομείνω τὰ πάντα, διὰ νὰ πληρώσω τὸ ἱερώτατον εἰς ἐμὲ καθῆκον. Μάθε λοιπὸν ὅτι ἡ ἕξις ν' ἀρωματίζεσαι ἀκαταπαύςως προξενεῖ δυσαρεσκειαν εἰς τοὺς προσπαθοῦντας νὰ λάβωσι τὴν εὔνοιάν σου· φοβοῦνται τὴν προσέγγισιν σου, τὴν ὁποίαν μάλιςα ἕκαςος ἤθελε καυχᾶσθαι πρὸς μεγάλην εὐεργεσίαν, καὶ ἐν συντόμῳ δὲν σὲ διακρίνουσι πλέον εἰς ὅλα τὰ Παρίσια, εἰμὴ μὲ τὸ ἐπώνυμον ἡ ὡραία Μοσχοφόρος. Εἶναι βέβαιον, ὅτι ἤθελον σὲ ὑπολάβει ἐνίοτε ὡς ἄλλο μυρεψοῦ ἐργαςήριον. — Δὲν στοχάζομαι ὅμως, ὅτι τοῦτο ἔφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥςε νὰ ἐνοχλήσῃ τινά. — Δὲν τὸ αἰσθάνεσαι διόλου· καὶ τοῦτο λέγω πάντοτε πρὸς ὑπεράσπισίν σου· ἀλλὰ τὴν προλαβοῦσαν ἡμέραν ἀκόμη εἰς τὸ θέατρον, αἱ δύο ἐκεῖναι γυναῖκες, ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ ἀναλαμβάνων νεανίσκος. — Πῶς; εἶναι δυνατόν!... — Συγχώρησόν μοι, ἐὰν διαλύω τὴν εὐάρεςον ἀπάτην σου. Πλὴν ἡ εὐωδία, τὴν ὁποίαν μὲ τόσην ἐμπνέεις δύναμιν, ἡ εὐωδία μόνη ἐπροξένησε τὴν ταραχὴν, τὴν ὁποίαν σοῦ ἦτο συγχωρητέον ν' ἀποδίδῃς εἰς ἄλλην αἰτιαν. Ὅπου καὶ ἂν παρουσιασθῇς, εἶναι ἀπάνιον νὰ μὴ διεγείρῃς ψιθυρισμοὺς, τοὺς ὁποίους παρευθὺς ἡ πρὸς τὴν νεότητα καὶ ὡραιότητα χρεωςουμένη καταπραΰνει ἀγάπη, ἀλλ' οἵτινες οὕτω μεταδίδονται, ὥςε σὲ καθιςῶσι τόσον ἀξιογέλαςον, ὅσον εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃς. Τίνι τὸ ῥόδον, τὸ ὡραιότερον ἄνθος δανείζεται ξένας εὐωδίας; Ἀπόδος, παρακαλῶ, τὴν συμβουλήν μου ταύτην εἰς τὴν ὁποίαν τρέφω πρὸς σὲ τρυφερὰν ἀγάπην, καὶ κρίνε πόσον λυποῦμαι, ἐκ τοῦ φόβου μὴ λυπήσεις ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἤδη προσιδιάζω μὲ δεσμούς... τοὺς ὁποίους εἶναι τόσον εἰς ἐμὲ γλυκὺ νὰ σφίγξω ἀκόμη. — Πίςευσόν μοι, ἀγαπητέ μοι ἐξάδελφε, ὅτι θέλω ὠφεληθῆ ἀπὸ τὴν ἀναγκαίαν ταύτην συμβουλὴν, τὴν ὁποίαν ἔδωκας εἰς ἐμὲ, καὶ ὅτι ἀντὶ νὰ δυσαρεςηθῶ εἰς αὐτὴν... — Νὰ δυσαρεςηθῇς! ἔπρεπε νὰ ἦναι πολὺ ἀχάριςος. Ἐὰν ὁ ἐξάδελφός μου μ' εὐσπλαγχνίζετο νὰ μὲ νουθετήσῃ ὡσαύτως διὰ τὰ ἐλαττώματά μου, ἐγὼ ἤθελον διορθωθῆ παρευθύς... ἀλλὰ δὲν μὲ ἀγαπᾷ καθὼς τὴν ἀδελφήν μου.

Ὁ Μελκοῦρος δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἀξιαγάπητον ταύτην ἀτλότητα, εἰμὴ μ' ἔζωγραφημένην εἰς ὅλους τοὺς χαρακτῆράς του συγκίνησιν· ἀφοῦ δ' ἐχάρη διὰ τὸν τρόπον, ὃν ἐτόλμησε νὰ μεταχειρισθῇ, ἀνεχώρησεν, εὐχαριςῶν τὴν μίαν διὰ τὴν συγκατάβασιν, μὲ τὴν ὁποίαν νὰ τὸν δεχθῇ κατεδέχθη, καὶ ὑποσχόμενος εἰς τὴν ἄλλην νὰ φανερώσῃ πρὸς αὐτὴν τα ἐλαττώματά της, ἀφοῦ δυνηθῇ νὰ τ' ἀνακαλύψῃ.

Ἂν καὶ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της ἡ Ἀρμαντίνη εἰς ὅσας ἐπάτας ἡ οἰηοίς της τὴν ἔρριψε, δὲν ἐγύμνασεν ὅμως αὐτὴν ὀλιγώτερον εἰς ἐκεῖνον, ὅς τις τὴν ἔκαμε νὰ τὰς γνωρίσῃ. « Δεσμοί, τοὺς ὁποίους εἶναι τόσον εἰς ἐμὲ γλυκὺ νὰ σφίγξω ἀκόμη! » ἐπανέλαβεν αὐτὴ μὲ ἀνησυχίαν. — Τίποτε δὲν εἶναι σαφέςερον· αὐτὸς ἐπιθυμεῖ νὰ σὲ νυμφευθῇ· ἠθέλησεν ὅμως πρῶτον νὰ διορθώσῃ τὰ σφάλματά σου· τοῦτο εἶναι πολὺ πιθανόν. — Ποία ἁμαρτία, νὰ μὴν δεικνύω εἰς αὐτὸν, εἰμὴ ἀδιαφοριαν!... τιμῶμεν καὶ τῶν ἐλατωμάτων μας τοὺς κριτὰς, νὰ τοὺς ἀγαπῶμεν ὅμως εἶναι δύσκολον. — Ἐγὼ ἤθελα συμφωνήσει πολὺ καλὰ μὲ αὐτὸν τὸν κριτήν· στοχάζομαι ὅτι ἤθελε μὲ καταςήσει τελείαν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Δουμόντης μὲ τὰς δύο του θυγατέρας, εἶπεν εἰς αὐτὰς ὅτι ὁ νέος Μελκοῦρος ἐφανέρωσε ῥητῶς ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ γενῇ γαμβρός του, καὶ ὅτι ἔμελλε νὰ ἔλθῃ τὸ αὐτὸ πρωὶ νὰ ζητήσῃ. « Καὶ ὄντως,

ἀγαπητή μου Ἀρμαντίνη, προετοιμάσθητι νὰ κάμῃς καὶ τὴν εὐτυχίαν σου καὶ τὴν ἰδικήν μου. Τῷ ὄντι νομίζω, ὅτι ἀκούω τὸν Μελκοῦρον. Αἴ θυγάτηρ μου, λάβε θάρρος· ἡ παρουσία μου ἆς σὲ θαρρύνῃ! συλλογίσθητι ὅτι ἐγγίζεις εἰς τὴν ἀναγκαιοτέραν τῆς ζωῆς σου στιγμήν. — Ὦ! πάτερ μου, ἔχω τόσην ταραχήν... Ὑπόμεινε νὰ λείψω ὀλίγας στιγμάς. Μαρία, λάβε τὸν τόπον μου... Ἠξεύρεις τὰ φρονήματά μου, λέγει κατὰ μέρος πρὸς αὐτήν, ὁμίλησον, παρακαλῶ, δι' ἐμὲ καὶ προσπάθησον νὰ ἐφησυχάσῃς τὴν ἀπελπισίαν τὴν ὁποίαν θέλει προξενήσει πρὸς αὐτὸν ἡ ἄρνησίς μου.

Ἀφοῦ εἰσῆλθεν ὁ Μελκοῦρος, ἡ Μαρία ζητοῦσα νὰ ἀπολογηθῇ διὰ τὴν αἰφνιδίον της Ἀρμαντίνης ἀναχώρησιν, ἐπεδώκεν ὡς αἰτίαν τὴν στιγκίνησιν, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἡ αἰδὼς θέλει νὰ κρύπτῃ ἀπ' ἐκεῖνον, ὅς τις τὴν ἐμπνέει· καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· «Ἡ ταλαίπωρος ἀδελφή μου τρέμει τόσον, ἔχει διὰ σὲ τόσην ὑπόληψιν καὶ εὐγνωμοσύνην, ὥστε πάσχει περισσότερον παρ' ὅ,τι νὰ φανερώσω δύναμαι... Ἐν συντόμῳ μὲ ἐπεφόρτισε νὰ δεχθῶ τὴν ἀπόφασίν σου, καὶ νὰ ἀποκριθῶ ἀντ' αὐτῆς». — Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκλεξῃ κάλλιον, ἀξιαγάπητε Μαρία· διότι σὲ ἐζήτησα ἀπὸ τὸν ἐξαίρετον πατέρα σου. — Ἐμέ! ὑπέλαβεν αὐτὴ ἐρυθριῶσα καὶ μὲ μεταβεβλημένην φωνήν· εἶσαι βέβαιος εἰς ὅ,τι μὲ λέγεις; — Πῶς! εἶπεν ὁ Δουμοντης δὲν θέλεις νυμφευθῆν τὴν Ἀρμαντίνην; — Δὲν ὠνόμασα διόλου, μὲ φαίνεται, ποίαν τῶν δύο ἐπιθυμῶ νὰ λάβω. — Εἶναι ἀληθές. Αἴ καλά, Μαρία, ἀποκρίθητι. — Θεέμου! ἡ ἀπόκρισις δὲν θέλει βραδύνει ἐὰν ἀληθεύῃ ὅτι ὁ Μελκοῦρος δὲν μὲ περιπαίζει. — Νὰ σὲ περιπαίζω, ἀξιέρασε Μαρία! ἐσυγχώρησες εἰς ἐμὲ νὰ σοῦ δείκνυω ὅσα βλέπω ἐπάνω σου ἐλαττώματα· εὑρίσκεται λοιπὸν ἓν, εἰς τὸ ὁποῖον τολμῶ νὰ ἐπιμένω. — Ὦ εἰπέ! θέλω προσπαθήσει νὰ διορθωθῶ· ποῖον εἶναι λοιπόν; Ὅτι δὲν γνωρίζεις καὶ δὲν ἐκτιμᾷς ποτὲ σεαυτήν, ὅσον εἶναι ἀξία· πρὸ πολλοῦ παρατηρῶ τὸν χαρακτῆρά σου, ἀκολουθῶ ὅλα τὰ βήματά σου, συλλέγω ὅλους τοὺς λόγους σου καὶ ποτὲ, ὄχι ποτὲ δὲν ἐγνώρισα πλέον ἀγαπῶσαν ψυχὴν, πλέον ἀφελῆ εὐθυμίαν, ᾗ θελκτικώτερον ἦθος· κάμνουσα καθ' ἑκάστην τὸ ἐγκώμιον τῆς ἀδελφῆς σου, χωρὶς νὰ τὸ ἐξεύρῃς, κάμνεις τὸ ἰδικόν σου· ναὶ χαρίεστατον πλάσμα, θέλεις εἶσθαι τῶν γυναικῶν ἡ καλλιτέρα· ὀμνύω δὲ ἔμπροσθέν σου νὰ σὲ καταστήσω εὐτυχεστέραν. — Ὦ! πόσον ἔκαμες καλὰ νὰ μὲ ἐκλέξῃς! Ἐὰν ἐζήτεις νὰ πράξῃς τοῦτο διὰ τὴν ἀδελφήν σου, ἐξίσου πάντος ἤθελα τὸ ἀρνηθῆν δι' αὐτήν· καὶ τῷ ὄντι δὲν ἤξευρα τῶς νὰ τὸ ἐκτελέσω. — Ἡ Ἀρμαντίνη σὲ ὑπεχρέωσε νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν Μελκοῦρον! — Ναί, πατερ μου· καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ κάμω τόσα θύματα. — Ἀρμαντίνη! Ἀρμαντίνη! λέγει γελῶν ὁ Δουμόντης, δύνασαι νὰ δειχθῆς χωρὶς φόβον.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΕΥΧΗ

ὑπὲρ τῶν διδασκάλων μας Θωμᾶ καὶ Ἰσηγόνη.

—

Μεγάλα εἰσὶ ταῦτά σου τὰ κρίματα, Κύριε ὁ Θεὸς, κριτὰ δίκαιε καὶ ἰσχυρὲ, ὁ κρίνων δικαιοσύνην, καὶ ἐξερεύνητα καὶ βαθέα, ἃ κατανοοῦντα τρέμουσι πάντα τὰ ὀστᾶ μου· ὅτι οὐδεὶς ἄνθρωπος ἐν ἀσφαλείᾳ ἐπὶ τῆς γῆς, ὃν εὐσεβῶς καὶ ὁσίως δουλεύομέν σοι πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν φόβῳ, καὶ ἀγαλλιώμεθά σοι ἐν τρόμῳ· ὥστε μήτε φόβον χωρὶς τὴν δουλείαν ὑπάρχειν, μήτε τὴν χαρὰν ἄνευ τρόμου, καὶ μὴ ἐκκαυχήσασθαι τὴν ἐπαφὴν, μηδὲ τὴν ἀπόληψιν. Μήτε καυχήσεται ἐνώπιόν σου πᾶσα σὰρξ, ἀλλ' ἐκπλήττονται καὶ τρέμουσιν ἀπὸ προσώπου σου, ὅταν ἀγνοῇ ὁ ἄνθρωπος πότερον μίσους, ἢ ἀγάπης ἐστὶν ἄξιος, καὶ ἄδηλα εἰς τὸ μέλλον πάντα φυλάττονται. Πολλοὺς γὰρ εἴδομεν, κύριε, καὶ παρὰ τῶν πατέρων ἡμῶν ἀκηκόαμεν, ὃ φόβου χωρὶς, οὐκ ἂν ἀπολῶ· οὐχ ὁμολογῶ χωρὶς τρόμου, πρότερον μὲν ἀνελθόντας ἕως τοῦ οὐρανοῦ, ἐν τοῖς ἄστροις τὴν ἑαυτὸν πήξασθαι καλιάν· μετὰ δὲ ταῦτα πεσόντας ἕως τῶν ἀβύσσων τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐν τοῖς κακοῖς ἐκπλαγῆναι. Εἴδομεν τοὺς ἀστέρας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντας ἕως τῶν ἀβύσσων ἐκ τῆς ὁρμῆς τοῦ μανιώδους οὐραίου τοῦ δράκοντος, καὶ τοὺς κειμένους ἐν τῷ τῆς γῆς χώματι θαυμαστῶς ἀνελθόντας ἀπὸ προσώπου τῆς ἀνακουφιζούσης σου δεξιᾶς· τοὺς ζῶντας θνήσκοντας, καὶ τοὺς τεθνηκότας εἴδομεν ἀναστάντας ἐκ τοῦ θανάτου, καὶ τοὺς περιπατοῦντας μέσον τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ, ἐν μέσῳ καιομένων λίθων, ὥσπερ πηλὸν εἰς τὸ μηδὲν ἀπορρυέντας. Εἴδομεν σκοτισθὲν φῶς τὸ φῶς, καὶ ἐκ τοῦ σκότους φῶς προελθόν. Τελῶναι γὰρ καὶ πόρναι προάγουσι τοὺς ἀποίκους εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, τοὺς δὲ τῆς βασιλείας υἱοὺς, ἐκβαλλομένους εἰς τὸ ἐξώτερον σκότος. Τίνος δὲ χάριν ἅπαντα ταῦτα; εἰμὴ διὰ τὸ ἀνελθεῖν εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἀνῆλθεν ἄγγελος, καὶ κατῆλθε διάβολος, οὓς δὲ προώρισας, τούτους καὶ ἐκάλεσας, καὶ ἡγίασας, καὶ ἐκάθηρας, ἵνα ἄξιον κατοικητήριον ὦσι τῆς σῆς μεγαλειότητος, μεθ' ὧν καὶ ἐν οἷς ἔστι σοι τρυφὴ, ἁγία καὶ καθαρὰ, ἐν οἷς χαίρεις, καὶ χαίρων ποιεῖς τὴν ἐκείνων νεότητα, καὶ σὺ κατοικεῖς ἐν μέσῳ αὐτῶν, οὕτως ἐκεῖνοι ἅγιος ναός σοι εἰσί. Ὦ μεγάλη παράστασίς ἐστι τοῦ τῆς ἡμετέρας ἀνθρωπότητος ἀξιώματος. Ἐπάκουσον ὅθεν, Θεέ μου, τῷ ταπεινῷ καὶ ἀθλίῳ δούλῳ σου, καὶ φώτισον τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἀληθείας, ὅπως εὐόδως ἐπιδώσωσιν οἱ εἰρημένοι φωτοδόται, εἰς τὴν διάχυσιν τοῦ φωτὸς, πρὸς φωτισμὸν τῆς ἀπειροπληθοῦς ἀνθρωπότητός σου, τῇ πανσόφῳ αὐτῶν παραδειγματικῇ παιδείᾳ καὶ χρηστοηθείᾳ. ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς δοῦλός σου κλίνω γόνυ, κάμπτω, ἕλεως γενοῦ καὶ ὑπὲρ αὐτῶν λέγω καὶ μακροβίωσον αὐτοὺς ἐς κόσμον τοῦ περιουσίου λαοῦ σου, ἵνα μὴ ὑποπέσωμεν εἰς πειρασμὸν τούτων χωρὶς, πλὴν ὄχι, ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ὡς οὐ Θεὲ βούλῃς. Ἀλληλουϊα!

Ὁ Διδάσκαλος

Χ. Α. ΖΙΑΚΑΣ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΜΑΛΘΕΙΑΝ.

—

Ἀποροῦμεν ἀληθῶς μὲ τὴν ἀξιότιμον *Ἀμάλθειαν*, ἥτις διὰ τοῦ τελευταίου της ἀριθμοῦ ἀναδεχομένη τὸν μεταξὺ τῶν δύο διδασκάλων *πολυθρύλλητον ἀγῶνα* φέρει παρατηρήσεις εἰς φυλλάδιόν τι ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ Κ. Α. Ἰσηγόνου, ἐναντίον τῶν ὅσα Κ. Θ. Τιμαγένης εἶχε γράψει κατ' αὐτοῦ. Διὰ δὲ τῶν ὁποίων ἐπιφέρει παρατηρήσεων ὁ τῆς διαληφθείσης ἐφημερίδος συντάκτης δυσαρεστεῖται τρόπον τινὰ ὅτι τὸ βιβλιοπωλεῖόν μου ἐδέχθη νὰ κάμῃ γνωστὸν τὸν *ἄγνωστον* ἐκδότην τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος φυλλαδίου.

Λυπούμεθα ἀληθῶς, λυπούμεθα βλέποντες τὸν φίλον συντάκτην τῆς *Ἀμαλθείας* συγκαταβαίνοντα ἐπὶ πραγμάτων τοιούτων. Ἂν ὁ ἴδιος πέμψῃ πρὸς ἡμᾶς βιβλίον τι, πρέπει τὸ βιβλιοπωλεῖόν μας νὰ μὴ δεχθῇ τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦτο;.. Ἢ ἄν τις ἕτερος ἐπεμπεν εἰς τὴν Ἐφημερίδα του οὐσιώδη διατριβὴν, καὶ ἂν αὐτὴ ἦναι ἀξία δημοσιεύσεως, καὶ πληροῦσι τὰ τῆς καταχωρήσεως ἔξοδα, πρέπει, λέγομεν, νὰ μὴ δεχθῇ τὴν διατριβὴν ταύτην ἡ ἐφημερίς του;...

Ἂν φανῇ ἐκεῖνος πρῶτος διώκων τὸ συμφέρον του, ἂς ἦναι βέβαιος ὅτι καὶ ἡμεῖς αὐτὸν μιμούμενοι, θέλομεν τὸ διώξει προκειμένων περιστάσεων τοιούτων.

Α. ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ.

☞ Εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖόν μου δὲν πωλεῖται ὁ λόγος τοῦ Γυμνασιάρχου Κ. Λαιλίου, διότι ἐδόθη ἡ φροντὶς καὶ ἡ ὠφέλεια εἰς τὸν Κ. Ἰ. Μάγνητα· ἀλλὰ δωρεῖται ἡ ἀπάντησις τοῦ Διδασκάλου Κ Ἰσηγόνη.

Α. ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ.

Μετὰ τὰς τοῦ «ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ» δημοσίους γενικὰς ἐξετάσεις γενομένας ἐνώπιον τοῦ Κοινοῦ γνωρίσας ὁ Διευθυντὴς Κ. Σ. Ι. Κεμζέλης, ἕνεκα τῆς τῶν μαθητῶν πληθύος, τὴν ἀνάγκην καὶ ἑτέρων συνεργατῶν, ηὔξησε τὸ προσωπικὸν τῶν Διδασκάλων, οἵους ἔδει νὰ ἐπιτύχῃ περὶ μὲν τὸ διδάσκειν ἱκανῶν, περὶ δὲ τὴν διαγωγὴν ἀνεπιλήπτων· καὶ πρὸς πλειοτέραν τῶν μαθητῶν πρόοδον καὶ τελειοτέραν βελτίωσιν τῆς τε ἠθικῆς καὶ διανοητικῆς τῶν παίδων μορφώσεως ἀποκατέστησε καὶ τούτους μονίμους τοῦ Καταστήματος, ὅπερ συντείνει πολὺ πρὸς τὴν καλὴν τῶν παίδων ἀγωγήν. Εἰσήχθη πρὸς τούτοις κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φιλομούσων γονέων καὶ κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Διευθυντοῦ ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα καθ' ἑκάστην ὑπὸ ἴδιον τῆς Γαλλικῆς Διδάσκαλον διδασκομένη πρὸς γνῶσιν τινα λέγομεν ἐν βραχυλογίᾳ περὶ τοῦ ἀρτισυστάτου τούτου Καταστήματος, τὸ ὁποῖον ὡς πρὸς τὰ ἄλλα, ὀρθοποδεῖ, ὅτι διαιρεῖται εἰς Τμήματα δύω, καὶ τὸ μὲν πρῶτον περιλαμβάνει τὸ Ἀλληλοδιδακτικὸν Σχολεῖον, τὸ δὲ δεύτερον τὸ καλούμενον Ἑλληνικὸν, ἀμφότερα εἰς τάξεις διαιρούμενον. Μαθήματα διδάσκονται ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ ἐν τῷ Ἀλληλοδιδακτικῷ τε καὶ Ἑλληνικῷ Σχολείῳ, ὅσα καὶ ὅπως διὰ τοῦ ἐν Ἑλλάδι περὶ δημοτικῶν καὶ Ἑλληνικῶν Σχολείων Νόμου κανονίζονται.— Ἐν γένει περιέχει Διδασκάλους τέσσαρας μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ καὶ ὑποδιδασκάλους δύω, ὑπὸ τῶν ὁποίων διδάσκονται ἐν πλήρει τάξει καὶ ἀκριβείᾳ ἡ Ἑλληνικὴ καὶ Γαλλικὴ γλῶσσα.—Ἡ Ἑλληνικὴ καὶ Γαλλικὴ Καλλιγραφία,—Ἡ Ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. — Ἡ Γεωγραφία ἐν γένει.—Ἡ Κατήχησις τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως.—Ἡ Ἱερὰ Ἱστορία.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

—

Εἰς εὐάρεστον καὶ κατάλληλον θέσιν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κατὰ τὰ Κόκκινα Μπογιατσίτικα παρὰ τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κ. Μ. Καλουθῆ ἐσυστήθη παρὰ τῶν Κ. Κ. Χ

Α. Ζιάκα καὶ Μ. Λαδοπούλου Ἑλληνικὸν καὶ Ἀλληλοδιδακτικὸν Σχολεῖον, ὁμοιόμορφον καὶ ὁμοιοδίδακτον μὲ τὰ τῶν Ἀθηνῶν Σχολεῖα. Εἰς τὸ Σχολεῖον τοῦτο φοιτῶσιν ὑπὲρ τοὺς τριάκοντα μαθητάς· ἅπαντα τέκνα ἐπισήμων καὶ διακεκριμένων ἐπ' ἀρετῇ ἀνδρῶν.

Οἱ διευθύνοντες διδάσκαλοι οὗτοι προσδιώρισαν τὸν ἀριθμὸν τῶν μαθητῶν των μέχρι τῶν πεντήκοντα κατὰ τὴν χωρητικότητα τοῦ ἐπὶ τούτου ἀνεγερθέντος ἐκ βάθρων διδακτηρίου ὅπερ ἐκοσμήθη μ' ὅλα τὰ ὑλικὰ μέσα, πρὸς ἐπαισθητοτέραν τῶν μαθητῶν ὠφέλειαν. Εἶναι δὲ ἐκ τῶν διακεκριμένων διδασκάλων τῆς τε θεωρίας καὶ πείρας, καθότι ὁ Κ. Χ. Α. Ζιάκας διελθὼν τακτικῶς καὶ τὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν περίοδον τῶν μαθημάτων του, καὶ, ὡς γνωστὸν διδάξας ἐκεῖσε μετ' ἐπιδόσεως ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὰ τέκνα πολλῶν ἐπισήμων καὶ εὐϋπολήπτων ἀνδρῶν, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ δείξῃ καὶ ἐνταῦθα καρποὺς ἀξίους τῆς προσδοκίας μας μετὰ τοῦ καλοκἀγάθου καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐπίσης διδάξαντος ἐνταῦθα, Κ. Μ. Λαδοπούλου. Ὅθεν εὐελπιζόμεθα εἰς τὸ φιλόμουσον καὶ τὴν ἔμφυτον ἐπιθυμίαν τῶν συμπολιτῶν μας τοῦ νὰ ἴδωσι τὰ τιμαλφέστατα -ῆς τε καρδίας των καὶ τοῦ ἔθνους στηρίγματα εἰς τὴν χρηστὴν ἐκπαίδευσιν αὐτῶν κατά τε τὰ γράμματα καὶ τὰ ἤθη, πεποίθαμεν ὅτι θὰ ἐμπιστευθῶσι καὶ ἕτεροι τὰ τέκνα των πρὸς τοὺς εἰρημένους διδασκάλους, εἰδότες ἐπὶ πείρᾳ τὴν ἀξίαν των.

Ὑπόσχονται οὗτοι χρείας τυχούσης νὰ εἰσάξωσιν εἰς τὸ Σχολεῖόν των καὶ τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν· ἐπίσης καὶ τὴν διπλογραφίαν. Πρὸς τούτοις δέχονται καὶ οἰκοτρόφους εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας καὶ τοῦτο. Ἀλλὰ περὶ ὀργανισμοῦ τῆς διδασκαλίας, περὶ μαθητολογίου καὶ περὶ ὅλων τῶν εἰς τὴν διδασκαλίαν ἀφορώντων δύνανται οἱ θέλοντες νὰ πληροφορηθῶσι εἰς τὸ διδακτήριον παρὰ τῶν ῥηθέντων διδασκάλων.

Ο

ΒΑΛΜΙΕΡΟΣ.

(Συνέχεια).

πήματα τῆς κοινῆς γνώμης... Παρατηρῶ ὅμως ἐπὶ τοῦ μετώπου σου ταραχὴν ἡ ὁποία μὲ λυπεῖ τὰ μέγιστα... Δὲν ἀμφιβάλλεις ὅτι δὲν ἔπαυσα ποτὲ νὰ ἦμαι φίλος σου· ἐξήτασα μετὰ προσοχῆς τὸν ἑαυτόν μου καὶ ἴδα ὅτι ἔχω ψυχὴν γενναίαν καὶ ἱκανὴν νὰ ὑποφέρῃ πᾶσαν θυσίαν. Ναί! Ἀγαπῶ τὸν Βαλμιέρον βέβαια, τὸν ἀγαπῶ, τὸν λατρεύω, πλὴν, κυρία, ἂν ὁ ἰδικός σου ἔρως ὁμοιάζῃ τὸν ἰδικόν μου, ἂν ἔχῃς τὴν δύναμιν νὰ ὑπερνικήσῃς τὴν τυραννικὴν αὐτὴν γνώμην, (καὶ ἐγὼ πρώτη σὲ παρακινῶ εἰς τοῦτο) ἂν ἔχῃς τὴν δύναμιν νὰ ἀκούσῃς μόνον τὴν καρδίαν σου, χ νὰ προσφέρῃς τὴν χεῖρά σου εἰς τὸν Βαλμιέρον... ἂς γίνῃ σύζυγός σου! Ἂς γίνῃ εὐτυχὴς μετὰ σοῦ!... καὶ θέλω εἶσθαι καὶ ἐγὼ ἀναμφιβόλως, καὶ ἤθελα δώσει καὶ τὴν ἰδίαν μου ζωήν...

— Σὲ εὐχαριστῶ, Ἐλεονώρα, τὴν διέκοψεν ἡ κυρία Λωρμεσὰν μετὰ πικρίας, πλὴν δὲν εἶμαι τόσον ἀναίσθητος νὰ ἀντιτείνω εἰς αὐτὸ τὸ συνοικέσιον τὸ ὁποῖον ἔχεις τόσην ἐπιθυμίαν νὰ συνάψῃς!

— Ἂν ἠδυνάμην, κυρία, νὰ διαχωρίσω τὴν τύχην μου ἀπὸ τὴν χεῖρά μου, καὶ ὁ Βαλμιέρος νὰ ἔστεργε, χωρὶς νὰ γίνῃ σύζυγός μου, νὰ δεχθῇ τὰς εὐεργεσίας μου... ἴσως σὲ ἐθυσίαζα τὴν εὐδαιμονίαν μου· πλὴν, σὲ τὸ εἶπα, εἰς τὴν σύζυγόν του ἐναπόκειται νὰ τ πλουτίσῃ, καὶ ὁ Βαλμιέρος, σὲ τὸ ἐπαναλέγω, πάσχει ἀπὸ ἔνδειαν, καὶ ἔχει χρείαν βοηθείας.

Ἡ χήρα, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὴν Ἐλεονώραν νὰ ἐξακαλουθήσῃ περισσότερον, ἐγείρεται μετὰ κακοφανισμοῦ, καὶ ἀναχωρεῖ οὔτε ἁπλοῦν χαιρετισμὸν προσφέρουσα εἰς αὐτήν. Παράδοξος τῳόντι ἰδιοτροπία τῆς καρδίας! Ἡ κυρία Λωρμεσὰν δὲν ἤθελε νὰ νυμφευθῇ τὸν Βαλμιέρον, καὶ πειράζεται διότι ἄλλη τὸν προσφέρει τὴν χεῖρά της!

Ὁ Βαλμιέρος παῤῥησιάζεται μετὰ τοῦ πατρός του πρὸς τὸν Βασιλέα, καὶ τὸν ζητεῖ ἰδιαιτέραν συνδιάλεξιν.

— Τί θέλεις, Βαλμιέρε, τὸν εἶπεν ὁ Λουδοβῖκος, μετὰ πραότητος; Ἡ παρουσία σου ἐξανανοίγει τὴν πληγήν μου. Ἡ ψυχή μου εἶναι πάντοτε φουσκωμένη διὰ τὴν στέρησιν τῆς Δεσποίνης Σπινώλας. Ἀλλ' ἂς ἀπομακρύνωμεν τώρα τὴν λυπηρὰν ταύτην ἰδέαν.... Ποία αἰτία σὲ φέρει ἐδῶ;

— Μίαν χάριν, Μεγαλειότατε, μίαν χάριν ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται αὐτὴ ἡ ζωή μου· ἔρχομαι νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν Σεβαστόν μου εὐεργέτην. Μεγαλειότατε! αὐτὸς ὁ γέρων... ὁ ὁποῖος ἐναγκαλίζεται τὰ γόνατά σου, ὁ ὁποῖος τὰ καταβρέχει μὲ τὰ δάκρυά του, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀκόμη τὰ σημεῖα τῶν πληγῶν τὰς ὁποίας ἔλαβε διὰ τὸν Βασιλέα καὶ τὴν πατρίδα του... εἶναι πατήρ μου, καὶ πατήρ μου ὑπὸ τὴν μάχαιραν τῶν νόμων!...

— Σήκω, τὸν διέκοψεν ὁ Λουδοβῖκος, ἀποτεινόμενος εἰς τὸν κόμητα Ρεμιμβίλλιον, σήκω· δὲν πρέπει νὰ γονατίζῃ τις παρὰ μόνον ἐνώπιον τοῦ ὑπερτάτου Ὄντος. Εἶμαι δ' ἕτοιμος νὰ σᾶς ἀκούσω· περὶ τίνος πρόκειται;

Ὁ Βαλμιέρος ἐκθέττει εἰς τὸν Βασιλέα τὴν ὑπόθεσιν τοῦ πατρός του, περιγράφει καὶ τὰ ἐλάχιστα περιστατικά της, καὶ τελευταῖον προσθέτει σεμνοπρεπῶς·

— Διόλου δὲν αἰσθάνομαι, Μεγαλειότατε, ὅτι εἶμαι υἱὸς ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος εἶναι ἱκανὸς νὰ πράξῃ τοιοῦτον ἔγκλημα. Ὄχι! Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ πατήρ μου εἶναι ἀθῶος· πλὴν οἱ κριταί, μὲ φαίνεται, πρέπει νὰ ἀποφασίζωσι κατὰ τὰς ἀποδείξεις. Συνήθροισα ἱκανὰς ἐκθέσεις καὶ νέας πληροφορίας περὶ τοῦ πράγματος. Καταδέχθητι λοιπὸν, Μεγαλειότατε, νὰ διατάξῃς νὰ ἀναθεωρηθῇ ἡ δίκη μας, καὶ ἄλλο δὲν ζητῶ εἰ μὴ τὴν δικαιοσύνην σου. Ὁ Λουδοβῖκος θαυμάζων τὴν εὐγενῆ τοῦ νέου παῤῥησίαν, καὶ κινούμενος εἰς οἶκτον ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ γέροντος, ἐστράφη πρὸς τὸν Βαλμιέρον, καὶ μετὰ πραότητος τὸν εἶπε· — Θέλεις εὐχαριστηθῇ. Ναί! Μέλλω νὰ δώσω τὰς ἐπὶ τούτῳ διαταγάς μου, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος θέλω ἐπιστατήσειν εἰς τὴν ἀναθεώρησιν τοσοῦτον οὐσιώδους ὑποθέσεως. Πολὺ μεγαλητέραν ἡδονὴν αἰσθανομαι νὰ ἀποδώσω εἰς τὸν εὐγενῆ μου ὑπήκοον τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν ἔχασε, παρὰ νὰ νικήσω τὰς μεγαλητέρας νίκας. Εἶναι βέβαια ἀξιόλογοι ἄνθρωποι· μὲ κακοφαίνεται δὲ μόνον ὅτι ὡς οἱ κακοὶ σκυτοτόμοι μακραίνοῦσι τὸ δέρμα μὲ τοὺς ὀδόντας των.

Οἱ δύο δ' οὗτοι δυστυχεῖς ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσιν ἐλπίδα τινά. Ἡ δυσάρεστος ὑπόθεσις τοῦ κόμητος Ρεμιμβιλλίου καθυπεβλήθη εἰς νέαν ἐξέτασιν· τὰ νέφη διεσκεδάσθησαν, ἔλαμψεν ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ἀθωότης τέλος ἀνεγνωρίσθη. Ὁ δὲ Βασιλεὺς εὑρέθη προσωπικῶς εἰς ὅλας τὰς συνεδριάσεις, καὶ ἡ κρίσις ἐπροφέρθη ἐνώπιόν του. Ρεμιμβίλλιε, ἐφώναξεν ὁ μονάρχης, χαίρω ὅτι δύναμαι τώρα νὰ ἐναγκαλισθῶ τὸν πατέρα ὑπηκόου εἰς τὸν ὁποῖον χρεωστῶ τὴν ζωήν μου! καὶ σὺ εἰς τὴν ὁποῖον δὲν ἔδωσα ἀκόμη ἱκανὰ δείγματα τῆς εὐγνωμοσύνης μου, ἔσο ἱππότης τοῦ τάγματός μου, καὶ συγχρόνως εἰς ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ.

— Μεγαλειότατε, Μεγαλειότατε... Τὰ δάκρυά μου πνίγουσι τὴν φωνήν μου· αὐτὰ τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν ἰδίαν μου καρδίαν σὲ λαλοῦσιν. Ὦ βασιλεῦ μου! εἰκὼν τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, τί δὲν σὲ χρεωστῶ; σὺ μᾶς ἀποδίδεις τὴν τιμήν! Ὁ πατήρ μου... ἵσταται ἤδη εἰς τὸ χεῖλος τοῦ θανάτου καὶ εὐλογεῖ τὸ ὄνομά σου!...

— Ὕπαγε, φίλε μου, τὰ δάκρυά σου μὲ ἐκφράζονται ἱκανῶς τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας σου. Ὑπηρέτει με πάντοτε καλῶς μὲ τὸν ζῆλον ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος σὲ διακρίνει, καὶ ἔρχου νὰ μὲ βλέπῃς συχνά.

— Μίαν μόνην χάριν σὲ ζητῶ ἀκόμη, Μεγαλειότατε, νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ φέρω τὸ πρῶτόν μου ὄνομα Στρατιώτης τοῦ Βασιλέως, καὶ τοῦτο ἂς ἦναι ὁ βαθμός μου.

Ποία εὐτυχία διὰ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν! Ἂς ὑπάγωμεν, ἔλεγεν ὁ Βαλμιέρος, ἂς τρέξωμεν, ἂς πετάξωμεν εἰς τὴν Αὐρηλίαν διὰ νὰ φέρωμεν τὴν καλὴν ταύτην εἴδησιν εἰς τὴν μητέρα μου καὶ τὴν Ἐλεονώραν. Ὦ Θεέ μου! Θεέ μου! Μὲ ἀγαπᾷ καὶ μὲ τιμᾷ ὁ Βασιλεύς μου, εἶμαι υἱὸς πατρὸς τὸν ὁποῖον ἤθελα προτιμήσει παντὸς ἄλλου ἂν ἐπρόκειτο ἐγὼ νὰ κάμω τὴν ἐκλογήν, καὶ ἔλαβα τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν ἀποσύρω ἀπὸ τὴν ἄβυσσον τῶν δυστυχιῶν, διὰ νὰ δείξω τὴν ἀθωότητά μου. Ὦ Θεέ! Πῶς νὰ σοὶ ἀνταποδώσω τὰς εὐεργεσίας ταύτας.

Ἀμέσως ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν Αὐρηλίαν, τὸν ἀναγγέλουσιν ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Ρεμιμβιλλίου εἶναι εἰς τὸ μοναστήριον μὲ τὴν Ἐλεονώραν. Τρέχουσι δ' ἐκεῖ. Ὅλη ἡ πόλις ἦτον ἤδη πληροφορημένη διὰ τὰς νέας ἐπιτυχίας τοῦ Βαλμιέρου. Δὲν εἶναι πλέον ὁ Βαλμιέρος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει γονεῖς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀποδιωγμένος ἀπὸ τὰς συνανεστροφὰς ὡς συνένοχος δολοφονίας, ἀλλ' εἶναι ὁ κόμης Ρεμιμβίλλιος, εὐγενὴς, καὶ ἐπίσημος διὰ τὰς λαμπράς του ἀνδραγαθίας, καὶ διὰ τὰς τιμὰς τὰς ὁποίας ἀπολαύει παρὰ τοῦ βασιλέως του. Ὁ νέος Ρεμιμβίλλιος ἐξεπλάγη ἰδὼν τὴν μητέρα του ἐν τῷ μέσῳ τῶν καλογραιῶν, καὶ σφίγγουσαν τὴν νέαν εἰς τὰς ἀγκάλας της. — Στάσου, κόρη μου, τὴν ἔλεγε, πρόσμεινε νὰ γυρίσῃ ὁ υἱός μου, καὶ τότε ἀποφασίζεις.

— Ὄχι! Ἐγὼ ἀπεφάσισα πλέον, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλεονώρα. Ἰδοὺ ἡ Κυρία αὕτη (εἶπε δεικνύουσα τὴν ἐκεῖ παροῦσαν κυρίαν Λωρμεσὰν) ἀναλαμβάνει τὰ δικαιώματά της ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ υἱοῦ σου· ἡ τύχη... Ἐξαίφνης δὲ βλέπει τὸν νέον Ρεμιμβίλλιον μετὰ τοῦ πατρός του, καὶ εἰς τὴν θέαν ταύτην, χάνει τὴν χρῆσιν τῶν αἰσθήσεων, καὶ πίπτει λειποθυμημένη. Μόνον δὲ τοὺς λόγους τούτους ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ. — Τέλος πάντων εἶσαι εὐτυχής, καὶ ὁ οὐρανὸς ἀντήμειψε τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν ἀρετήν! Ἡ σύζυγος τοῦ Ρεμιμβιλλίου παραδέχεται εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν. Ἀλλ' οὗτος, οὔτε ἔβλεπε διόλου, οὔτε ἤκουε τὴν κυρίαν Λωρμεσὰν, ἥτις τὸν συνεχαίρετο διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς θέσεώς του. — Μήτερ μου, σὲ παρακαλῶ, εἰπέ με.... εἰπέ με.... διατί ἡ Ἐλεονώρα.... τί σημαίνουν ὅλα αὐτά.... Νομίζει τις ὅτι ἑτοιμάζεται νὰ κλεισθῇ διὰ παντὸς εἰς τὸ Μοναστήριον.

— Ναί, κόμη, ἐπρόφερε μὲ φωνὴν θνήσκουσαν τὸ ἄθλιον τοῦτο θῦμα, ἡ ἀπόφασίς μου πλέον ἔγινε. Μάθε, μάθε ὅτι εἶχα λαμπρὰν κατάστασιν, καὶ μόνην ἡδονὴν εἶχα νὰ σὲ τὴν προσφέρω. Αὕτη ἦτον ἡ ἐλπίς μου, ἡ εὐτυχία μου· καταστροφὴ ἀπροσδόκητος, τῆς ὁποίας θέλεις μάθει τὰς λεπτομερείας, ἐξαίφνης μὲ ἐστέρησεν ὅλα μου τὰ ἀγαθὰ καὶ μὲ ἐκρήμνισεν εἰς τὸ βάραθρον.... Δὲν δύναμαι δὲ νὰ σὲ προσφέρω τὴν χεῖρά μου, καὶ κατὰ τύχην φαίνεσαι καθ' ἣν στιγμὴν ἑτοιμάζομαι νὰ ἀποχωρισθῶ ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀπὸ σέ.... ἀπὸ σὲ τὸν ὁποῖον μόνον ἠγά-

πων.... Σὲ παρακαλῶ πάραιτησέ με πλέον.... λησμόνησέ με. Ἰδοὺ ἡ κυρία Λωρμεσὰν ἥτις ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν μου, καὶ αὐτὴ ἡ σύζυγος.... ἥτις σὲ ἀγαπᾷ τώρα ἀκόμη περισσότερον, σὲ ταιριάζει καλήτερα παρὰ μία δυστυχὴς ἥτις ἄλλο πλέον δὲν προσμένει παρὰ τὸν θάνατόν της.

Ὁ νέος κόμης ἀναγκάζεται νὰ λαλήσῃ· οἱ στεναγμοὶ διακόπτουσι τὴν φωνήν του. Πεσὼν δ' εἰς τοὺς πόδας τῆς νεάνιδος, καὶ καταφιλῶν τὴν χεῖρά της, — Ψυχὴ ἀγγελική! ψυχὴ θεία! ἐφώναζεν. Ἠδύνασο νὰ πιστεύσῃς ὅτι ὁ κόμης Ρεμιμβίλλιος δὲν ἔχει πλέον τὴν καρδίαν τοῦ Βαλμιέρου; φαντάζεσαι ὅτι ἡ νέα μου θέσις μετήλλαξε τὰ αἰσθήματά μου; Ὄχι! ὄχι! ἡ δυστυχία σου μάλιστα σὲ δίδει νέα δικαιώματα εἰς τὴν εὐαισθησίαν μου Καταήντησες εἰς ἔνδειαν, ἀξιολάτρευτέ μου Ἐλεονώρα! Ἀ! πόση εἶναι ἡ χαρά μου, διότι δύναμαι νὰ σὲ ἐκδικήσω καὶ ἐγὼ διὰ τὰς ἀδικίας τῆς τύχης, καὶ νὰ σὲ δείξω ὅτι ὑπάρχει ἴσως ψυχὴ ἀξία νὰ συνενωθῇ μετὰ τῆς ἰδικῆς σου!

Εἶτα δὲ στροφεὶς πρὸς τὴν μητέρα του καὶ τὴν κυρίαν Λωρμεσὰν,

— Μῆτέρ μου, καὶ σὺ, κυρία, εἶπεν, ἰδοὺ ἡ σύζυγός μου.

— Ὦ οὐρανέ! ἐφώναζεν ἡ χήρα, καὶ ἐμπόδιον κάνὲν δὲν ὑπάρχει πλέον.... Ἐγὼ ἐφανταζόμην....

— Ὑπάρχει, κυρία, καὶ ὑπάρχει τὸ μεγαλήτερον ἀπὸ μέρους μου. Ἠδύνασο ποτὲ νὰ ἐλπίσῃς ὅτι ἤθελα λησμονήσειν ὅλα τὰ θανατηφόρα βέλη μὲ τὰ ὁποῖα διεπέρασες τὴν καρδίαν μου; σὲ ἠγάπων, κυρία, σὲ ἐλάτρευον· αὐτὸ τὸ πάθος μὲ ἐτυράνει πολὺν καιρόν.... ἀλλὰ τέλος πάντων οἱ ὀφθαλμοί μου ἠνοίχθησαν. Ἴδα, ἠσθάνθην τὴν τερατίαν διαφορὰν ἥτις σὲ διαχωρίζει ἀπὸ τὴν εὐγενῆ Ἐλεονώραν.... σκληρά! Ἐλησμόνησες λοιπὸν ὅτι σὺ μὲ ἐπλήγωσες περισσότερον ἀπὸ πάντα ἄλλον; Ὅλα τὰ ὑπέφερα... πλὴν καὶ ἡ κυρία Λωρμεσὰν νὰ συνενωθῇ μὲ τοὺς ἐχθρούς μου, τοὺς καταδιώκτας μου, καὶ αὐτὴ νὰ μὲ ἐπιφέρῃ τὰ σκληρότερα, βασανιστήρια!... Ἀ! Καὶ νὰ σε ἠγάπων ἀκόμη, ἤθελα διασχίσει μᾶλλον τὴν καρδίαν μου ἥτις ἤθελε τρέφειν αὐτο τὸ τυφλὸν πάθος... ἀλλ' ἂς μὴν ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου.... Ἂς διακόψωμεν πᾶσαν μεταξύ μας σχέσιν. Καὶ σὺ, εὐεργέτριά μου, σὺ ἄγγελε τῆς ψυχῆς μου, τὸ ἐξαναλέγω πάλιν ἐνώπιον τοῦ πλήθους τούτου. Ἰδοὺ σὲ προσφέρω τὴν χεῖρά μου! Τολμᾷς, ἀγαπητή μου Ἐλεονώρα, νὰ μὲ τὴν ἀπορρίψῃς;

Ἡ Ἐλεονώρα ἀπεκρίνετο μόνον διὰ τῶν δακρύων· καὶ ἡ κυρία Λωρμεσὰν δ' ἔχυνεν ὁμοίως δάκρυα, ἀλλὰ πόσον διάφορα ἦσαν τὰ δάκρυα ταῦτα! Ἐχύνοντο ἀπὸ ἐντροπὴν, ἀπὸ ἀπελπισίαν. Ἀποσύρεται δὲ μετὰ βίας, καὶ ἀφήσασα τὴν Αὐρηλίαν, ποτὲ πλέον δὲν ἐπανῆλθεν εἰς αὐτήν.

Οἱ γάμοι ἐωρτάσθησαν μὲ τὴν ἀνήκουσαν εἰς τὴν παροῦσαν κατάστασιν ἀξιοπρέπειαν τοῦ κόμητος, καὶ ὅλη ἡ πόλις ἐκαλέσθη εἰς αὐτούς. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκεῖνοι οἵτινες ἀπεμακρύνθησαν σιωπῶντες ἀπὸ τὸν Βαλμιέρον, γεμίζουσιν ἤδη ἀπὸ φιλοφρονήσεις τὸν κόμητα Ρεμιμβίλλιον, καὶ ὅλην του τὴν οἰκογένειαν. Ἐπαινοῦσι τὴν ἀνδρείαν του, τὴν φρόνησίν του, τὰς ἰδέας του, καὶ τὸν συγχαίρονται διὰ τὴν εὔνοιαν τῆς αὐλῆς τὴν ὁποίαν χαίρει. Κύριοι, τοὺς ἔλεγεν ὁ Βαλμιέρος, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τοὺς ἐπαίνους τοὺς ὁποίους ἀγαπᾶτε νὰ μὲ δίδητε· πλὴν μὲ συγχωρεῖτε νὰ σᾶς κάμω τὴν ἁπλῆν ταύτην παρατήρησιν; Παράδοξον τῳόντι μὲ φαίνεται πῶς εἰς τόσον ὀλίγον καιρὸν ἔπαθα εἰς τὰ ὀμμάτιά σας τὴν ἀνήκουστον ταύτην μεταμόρφωσιν! Αὐτὰς τὰς ὀλίγας ἀρετὰς διὰ τὰς ὁποίας μὲ ἐπαινεῖτε, τὰς εἶχα.... Ἀλλ' οἱ παλαιοί του συνεταῖροι δὲν τὸν ἀφίνουσι νὰ ἐξακολουθήσῃ, καὶ τὸν παρακαλοῦσι νὰ λησμονήσῃ τὸ παρεληλυθός.

— Πολλὰ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, πλὴν θέλετε μὲ συγχωρήσει καὶ σεῖς νὰ σᾶς κάμω μίαν συμφωνίαν. Θέλετε ἀφήσει νὰ συγκαθήσῃ ἐδῶ μὲ ἡμᾶς καὶ ἓν ἄλλο ὑποκείμενον. Ὁ κόμης δίδει κρυφίαν τινὰ διαταγὴν εἰς ἕνα τῶν ὑπηρετῶν. Ἐξαίφνης δὲ βλέπουσι τὸν Δολσῖνον, τὸν ἔμπορον ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου ὁ ἀνεψιὸς εἶχεν ἀποθάνειν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, καὶ ὅλοι μένουσιν εἰς μεγίστην ἔκπληξιν. Ὁ κόμης τρέχει πρὸς αὐτὸν, τὸν ἐναγκαλίζεται, καὶ τὸν καθίζει πλησίον του.

— Ἐλπίζω, κύριοί μου, ὅτι θέλετε εὐαρεστηθῆ νὰ διαμοιρασθῆτε τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας μου. Ἰδοὺ καὶ ἄλλος δυστυχὴς ὁ ὁποῖος ἔγινεν ὡς καὶ ἐγὼ θῦμα τῆς ἀλόγου, τῆς ἀπανθρώπου προλήψεως. Ἐγὼ ἐδοκίμασα τὰς δυστυχίας του, καὶ πρέπει νὰ τοῦ τὰς ἀνακουφίσω, καὶ νὰ τὸν κάμω νὰ λησμονήσῃ τὰς σκληρὰς ἀδικίας τὰς ὁποίας ἔπαθε. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ παράδειγμά μου θέλει συγκινήσει καὶ σᾶς καὶ θέλει σᾶς κάμει νὰ διακρίνητε τὴν ἀλήθειαν. Ἂς σεβώμεθα πάντοτε τὸ ἀξιόλογον τοῦτο ἀξίωμα « Ἡ Τύχη εἶναι κοινὴ καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον. » Τίς ἀπὸ σᾶς ἐξεύρει ἂν αὐτὸ τὸ ὁποῖον συνέβη σήμερον εἰς τὸν Δολσῖνον, δὲν ἀκολουθήσῃ αὔριον εἰς αὐτόν; Τὸ κατ' ἐμὲ, θέλω ἔχει πάντοτε εὐχαρίστησιν νὰ τὸν βλέπω, νὰ τὸν παρηγορῶ, νὰ τὸν παραδέχωμαι εἰς τὴν συναναστροφήν μου. Ἀ! Ἂς ὀλιγοστεύωμεν καὶ ὄχι νὰ ἐπαυξάνωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν πλασμάτων τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀπορρίπτωμεν ἀπὸ τὴν κοινωνίαν. Οἱ ὀλίγοι δ' οὗτοι λόγοι μετὰ ζωηρότητος προφερθέντες συνεκίνησαν ὅλην τὴν ὁμήγυριν ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς ἐμπόρου. Ὁ δὲ κόμης Ρεμιμβίλλιος ἔγινεν ὁ προστάτης καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν πασχόντων.

Ὀλίγος ἡμέρας μετὰ τὸν γάμον του, ἔτρεξε νὰ εὕρῃ τὸν ἀξιωματικὸν ὁ ὁποῖος δὲν ἠθέλησε νὰ κτυπηθῇ μετ' αὐτοῦ. — Ἔλα λοιπόν! Ἀχρεῖε θνητέ! Νὰ σὲ ἴδω ποῖα προσκόμματα θέλεις τολμήσει νὰ ἀντιθέσῃς κατ' ἐμοῦ! Τώρα μὲ κρίνεις ἴσως ἄξιον νὰ μὲ ἀφαιρέσῃς τὴν ζωὴν, διότι γνωρίζεις πόσα σήμερον ἐμπορῶ νὰ χάσω!

Ὁ Δαρνέϊος ὑποτραυλίζει λέξεις τινας.

— Δὲν θέλω τίποτε νὰ ἀκούσω. Δὲν πρέπει νὰ ἀργοπορῶμεν. Ἔλα! Ποῦ εἶναι τὸ ξίφος σου. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ ὑποδεχθῇ τὴν πρόσκλησιν. Ἔρχονται δ' εἰς χεῖρας. Ὁ κόμης εἰς παραφορὰν σχεδὸν καταντήσας, ὁρμᾷ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, καὶ τὸν ἀφοπλίζει ἐν τῷ ἅμα. Ἀποδιδῶν δὲ μετ' εὐγενείας τὸ ξίφος του πρὸς αὐτὸν, Ζῆσε, τὸν εἶπε μετὰ μεγαλοπρεπείας, καὶ προσπάθει νὰ ἐκπληρῇς καλήτερα τὰ καθήκοντα τῆς φιλίας καὶ τῆς τιμῆς. Ὁ Δαρνέϊος ζητεῖ προφασιολογίας καὶ προτείνει εἰς τὸν κόμητα νὰ ἀνανεώσωσι τὴν παλαιάν των σχέσιν. — Χαρίζων σε τὴν ζωὴν, κάμνω ὅ,τι ἀπαιτεῖ ἡ ἀνθρωπότης. Ἔχεις χρείαν ἀκόμη νὰ σὲ ὑπηρετήσω εἴς τι; Πρόσταξέ με ὅ,τι ἀγαπᾷς. Ἄλλα νὰ σὲ λάβω εἰς ὑπόληψιν πάλιν, καὶ νὰ συνδέσω σχέσιν μετὰ σοῦ, νὰ μὴ τὸ φαντασθῇς ποτέ.

Ὁ κόμης ἔγινε τὸ εἴδωλον, οὕτως εἰπεῖν, τῶν συναναστροφῶν. Οὐδ' αὐτὸς δὲν ἤξευρε τί νὰ εἴπῃ, ἢ τὶ νὰ συλλογισθῇ διὰ τὴν παράδοξον ταύτην μεταβολὴν, ἣ δὲν ἀπελάμβανεν ἀλλαχόσε τὰς ἀληθεῖς ἡδονὰς εἰμὴ εἰς τὸν κόλπον τῆς οἰκογενείας του. Ἡ γέννησις μάλιστα δύο τέκνων εἶχε συσφίγξει τοὺς δεσμοὺς τῆς τοσοῦτον θελκτικῆς καὶ ἐπιφθόνου συνενώσεώς του μετὰ τῆς ἐναρέτου Ἐλεονώρας.

Ὁ κόμης ἀπεσύρετο συχνάκις μετὰ τῆς ἀκριβοῦς του οἰκογενείας, εἰς μικρόν τινα οἶκον τῆς ἐξοχῆς δύο περίπου λεύγας ἀπέχοντα τῆς Αὐρηλίας. Ἡτοιμάζοντο δὲ μίαν ἡμέραν νὰ γευματίσωσιν ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν πέριξ διαυγοῦς τινος ῥυακίου ἰτεῶν. Ἐξαίφνης δ' ἀγνώριστός τις κεκαλυμμένος ἀκριβῶς διὰ τοῦ ἐπανωφορέματός του, ἔρχεται ὄπισθεν τοῦ Ρεμιμβελλίου, καὶ θέτει τὰς χεῖράς του ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὁ κόμης ἐξίσταται, καθὼς καὶ ὁ γέρων καὶ αἱ δύο γυναῖκες. Ὁ δ' ἀγνώριστος προσθέτει — Ρεμιμβίλλιε, ἂν τὸ εὕρῃς ποῖος εἶναι. Δὲν τὸ ἤλπιζα βέβαια νὰ ἦμαι τόσον πλησίον σου!

Ὁ Ρεμιμβίλλιος κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγη ἐκ τῆς οἰκειότητος ταύτης· ἡ φωνὴ δὲν τὸν ἦτον ἀγνώριστος, ἀλλὰ καὶ δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ τὰ ὦτά του. Προσπαθεῖ νὰ ἐκπεριδευθῇ ἐκ τῆς θέσεως ταύτης, καὶ προσκλόνων τὸ πρῶτον αὐτοῦ βλέμμα ἐπί τινος δακτυλίου τὸ ὁποῖον ὁ ἀγνώριστος ἐφόρει, Ο βασιλεύς! ἐφώναξε, σὺ εἶσαι, Μεγαλειότατε!

— Ρεμιμβίλλιε, ἂς ἀφήσωμεν τώρα κατὰ μέρος τὸν βασιλέα, εἶναι ὁ φίλος σου ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ σὲ ἴδῃ. Ἤμην εἰς τὸ κυνήγιον ἐδῶ πλησίον, καὶ ἐπειδὴ ἤξευρα, ὅτι διέτριβες εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἀπεμακρύνθην ἀπὸ τοὺς αὐλικούς μου, καὶ ἐτόλμησα νὰ ἔλθω μόνος.

— Ἀ! Μεγαλειότατε! Μεγαλειότατε! Ἡ σύζυγος τὰ παιδία μου... ἂς πέσωμεν εὐθὺς εἰς τοὺς πόδας τοῦ καλητέρου τῶν βασιλέων. Αὐτὸς ὁ Θεός...—Πέσετε μᾶλλον εἰς τὰς ἀγκάλας μου, τέκνα μου.... Κόμη! Σὲ τὸ ἐξαναλέγω... ἂς ἀφήσωμεν τώρα τὸν βασιλέα κατὰ μέρος, καὶ φέρου με ὡς πρὸς ὁμοιόν σου, ὡς πρὸς τὸν φίλον σου ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ σὲ ἴδῃ· καὶ ἐμέλλετε νὰ γευματίσητε; καλοῦμαι μόνος μου εἰς τὴν τράπεζάν σας. Σήμερον θέλει εἶσθαι μεγάλη ἑορτὴ δι' ἐμέ. Κάθηνται δὲ εἰς τὴν τράπεζαν. — Πρὸ πάντων, ἐπανέλαβεν ὁ Δουδοβῖκος, νὰ λείψωσιν αἱ φιλοφρονήσεις, διότι ἀλλέως δὲν γίνεται κάμμία διασκέδασις. Ἡ σύζυγος τοῦ Βαλμιέρου εἶχεν ἐξέλθει διά τινας στιγμάς· ἐπιστρέφει δὲ μὲ τὰ τέκνα της τὰ ὁποῖα ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖράς των στέφανον ἐκ ποικίλων ἀνθέων κατεσκευασμένον. — Βασιλεῦ, εἶπεν αὕτη, ὑπακούομεν εἰς τὴν Μεγαλειότητά σου, καὶ ἀπορρίπτομεν τὰς ἀπαιτουμένας φιλοφρονήσεις εἰς το σεβαστόν σου ὑποκείμενον. Καταδέξου δὲ μόνον τὰ ἀθῶα αὐτὰ πλάσματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι αὐλικοί, νὰ λάβωσι τὴν τιμὴν νὰ σοὶ προσφέρωσι τὸν στέφανον τοῦτον, τὸν ὁποῖον αἱ φροντίδες τῆς βασιλείας δὲν θέλουσιν ἐπιβαρύνειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου. Ὁ καλὸς βασιλεὺς παραδέχεται μειδιῶν τὸ δῶρον τοῦτο. Ἐγευμάτισε δε μὲ ὄρεξιν ἥτις εἶναι πάντη ἄγνωστος εἰς τὰ συμπόσια τῆς αὐλῆς, και δὲν παύει νὰ δεικνύῃ μεγάλην οἰκειότητα εἰς τὴν ἐνάρετον ταύτην οἰκογένειαν. Μετὰ δὲ τὸ γεῦμα, λαμβάνων κατ' ἰδίαν τὸν κόμητα,

— Ρεμιμβίλλιε! εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐκβάλλων βαθὺν στεναγμὸν, ἡ ψυχή μου ἔχει βάρος μέγα καὶ ἔχω ἀνάγκην νὰ τὴν ἐξελαφρώσῃς· πλὴν εἰς τὰ ἀνάκτορά μου δὲν δύναμαι νὰ εὕρω τὴν γλυκεῖαν ταύτην ἀνακούφισιν! Πόσον εἶμαι δυστυχὴς, Ρεμιμβίλλιε! Ἀ! Νὰ ἦτο τρόπος νὰ ἔμενα ἐδῶ δι' ὀλίγας ἡμέρας, μακρὰν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς αὐλικοὺς οἱ ὁποῖοι εἶναι ὡσὰν φορτία ἐπάνω μου, οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν λέγουν, οὔτε αἰσθάνονται τὴν ἀλήθειαν. οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς των θεωρούμενοι εἶναι ὅλως διόλου ἀχάριστοι! Ἀ! Κόμη! Πολλὰ ὀλίγον γνωρίζουν τοὺς βασιλεῖς ὅσοι τοὺς ζηλεύουν. Ἀφότου ἔλαβα τὸ σκῆπτρον εἰς τὰς χεῖράς μου, εἰς ἄλλο δὲν ἐνησχολήθην εἰ μὴ εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς Γαλλίας, καὶ μολονοτοῦτο εὑρίσκονται πολλοὶ οἵτινες δυσαρεστούμενοι ἐμὲ προτιμοῦν τὴν σιδηρᾶν βασιλείαν τοῦ προκατόχου μου! Αὐτοὶ οἱ ἄδικοι ἄνθρωποι μὲ κατηγοροῦν ὡς φιλάργυρον, διότι κατὰ τὸ παράδειγμα τυφλῶν τινῶν ἡγεμόνων δὲν τοὺς ἐπιφορτίζω ἀπὸ μωρὰς μεγαλοδωρίας διότι δὲν ἐπιφορτίζω μὲ φόρους τὸν ἄθλιον λαόν μου, τοῦ ὁποίου τοὺς ἱδρῶτας καὶ τὸ αἷμα δὲν ἐπιθυμῶ νὰ προσφέρω εἰς αὐτούς.

— Μεγαλειότατε, ἐφώναξεν ὁ κόμης προσπίπτων

εἰς τὰ γόνατα τοῦ μονάρχου· ἃς λέγωσιν ὅ,τι θέλουσιν. Ἡ ἀλήθεια δὲν ἀργεῖ νὰ ἀναφανῇ Αὐτοί των οἱ γογγυσμοὶ θέλουσι διασκεδασθῇ ἀναμφιβόλως, καὶ ἡ μεταγενεστέρα γενεὰ, ἥτις καὶ μόνη ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῶν ἡγεμόνων τοῦ κόσμου, θέλει διασαλπίσει τὰς εὐλογίας μὲ τὰς ὁποίας οἱ ἀληθεῖς Γάλλοι σὲ ἐπιφορτίζουσι. Θέλεις Μεγαλειότατε νὰ παρηγορηθῇς, νὰ μάθῃς πόσον σὲ λατρεύουσιν; Ἔμβα ἀγνώριστος εἰς τὸν ταπεινὸν οἶκον τοῦ ἰδιώτου, εἰς τὴν καλύβην τοῦ χωρικοῦ, καὶ ἐκεῖ θέλεις ἀκούσει τὴν φωνὴν τῆς καρδίας, τοὺς τόσον εἰλικρινεῖς, τοὺς τόσον ἀθώους ἐπαίνους, καὶ θέλεις ἰδεῖ τὰ δάκρυα τῆς πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνης των ῥέοντα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των....

Ὁ Δευδοβῖκος ἀφέθη εἰς ὅλην τὴν μέθην τῆς καθαρᾶς ἡδονῆς τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἐκ τῆς διαχύσεως ταύτης τῆς ψυχῆς του. Ἠσπάσθη δὲ καὶ αὖθις τὰ τέκνα τοῦ Ῥεμιμβιλλίου, ἀνενέωσε τὰ δείγματα τῆς πρὸς τὴν ἀξιότιμον ταύτην οἰκογένειαν μεγίστης εὐνοίας του, καὶ ἀπεσύρθη παραγγέλλων τὸν κόμητα νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν ὅπου ἔχει τὴν χρείαν του. *Φίλος* ἀπολύτως μὲ εἶναι ἀναγκαῖος, εἶπεν ὁ μονάρχης, ἡ θέσις εἶναι κενὴ, καὶ ὁ *στρατιώτης* μου εἶναι ἱκανὸς νὰ τὴν ἀναπληρώσῃ.

Ὁ κόμης ἐστάθη τῳόντι ἄξιος τῆς ἐνδόξου ταύτης διακρίσεως, καὶ ἐπρόσφερε πιστὰς ἐκδουλεύσεις εἰς τὸν βασιλέα του, καὶ εἰς τὰ στρατόπεδα, καὶ εἰς τὰ μυστικοσυμβούλια. Κατ' εὐτυχίαν δ' ἔκαμε καὶ τέκνα καθ' ὅλα ὅμοια μὲ αὐτόν. Ὄχι μόνον δὲ δὲν ἠθέλησεν ὁ Ῥεμιμβίλλιος νὰ ἐνταφιάσῃ εἰς τὴν λήθην τὰς δύο ταύτας καταστροφὰς τὰς ὁποίας ἐδοκίμασεν, ἀλλὰ καὶ συχνάκις τὰς ἐπανέλεγεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ τύχη ἐφάνη βοηθὸς εἰς αὐτὸν, παρήτησε τὸ μικρὸν εἰσόδημα, τὸ ὁποῖον ὁ Λοριμόνδος τὸν ἀφῆκεν, εἰς τοὺς ἀπλήστους κληρονόμους του, καὶ εἰς πολλὰς περιστάσεις δὲν ἔλειψε νὰ τοὺς δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Ἐξηκολούθει δὲ συγχρόνως νὰ φαίνηται παῤῥησία ὁ προστάτης τοῦ Δολσίνου καὶ τῶν συγγενῶν του. Ὅτε δὲ τὸν ἐμακάριζον διὰ τὸν βαθμὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἀνυψώθη, ἀπεκρίνετο· — Βέβαια εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος πάντων· ἡ οἰκογένειά μου μὲ ἀγαπᾷ. ὁ βασιλεὺς διαχύνει τὰς εὐεργεσίας του εἰς ἐμὲ, καὶ καταδέχεται μάλιστα νὰ μὲ δεικνύῃ τόσην οἰκειότητα, ἀλλ' ἡ εὐτυχία μου ἤθελεν εἶσθαι τελεία, ἂν ἠδυνάμην, πρὶν τελειώσω τὸ στάδιον τῆς ζωῆς μου, νὰ ἴδω τὴν ἀνθρωπότητα ἐλευθέραν τῶν δυστυχῶν της προλήψεων. Ὁ κόμης Ῥεμιμβίλλιος ἀπέθανεν, (ὡς καὶ οἱ ἀπόγονοί του) καὶ δὲν ἠξιώθη νὰ χαρῇ τὸ γλυκύτατον τοῦτο θέαμα. Καὶ, ὡς φαίνεται, μὲ ὅσα λέγουσι καὶ οἱ φιλόσοφοι καὶ μὲ ὅλα τὰ βιβλία μας, κανεὶς δὲν θέλει ἀξιωθῇ νὰ τὸ ἴδῃ ποτέ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΒΑΛΜΙΕΡΟΥ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ.

Θεμιστοκλῆς ὁ περιβόητος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς κοινὴν τοῦ Δήμου συνέλευσιν, ὅτι εἶχε νὰ τοῦ; προτείνῃ γνώμην τινὰ ἥτις ἤθελεν ὠφελήσει τὰ μέγιστα τὴν πόλιν, πλὴν καὶ ἔπρεπε νὰ μείνῃ πολλὰ μυστική· διὰ τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι διώρισαν μόνον τὸν Ἀριστείδην (ὅς τις ἐπωνομάζετο *Δίκαιος*) νὰ τὴν ἀκούσῃ, καὶ ν' ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῆς ὅ,τι τὸν φανῇ εὔλογον. Ἀφοῦ δ' ὁ Θεμιστοκλῆς τὸν εἶπεν ὅτι εἶχε κατὰ νοῦν νὰ καύσῃ τὰ πλοῖα τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ὥστε ἐπειδὴ ἐκεῖνοι δὲν ἤθελον ἔχει πλέον ναυτικὸν, εὐκόλως νὰ ἐμπορέσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι νὰ γείνωσι κύριοι ὅλης τῆς Ἑλλάδος, παῤῥησιασθεὶς ὁ Ἀριστείδης εἰς τὸν δῆμον, « Κανὲν ἄλλο ἔργον, εἶπε, παρὰ τὸ ὁποῖον σκοπεύει ὁ Θεμιστοκλῆς νὰ κάμῃ, δὲν δύναται νὰ ἦναι πλέον ὠφέλιμον εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' οὔτε καὶ πλέον ἄδικον. » Ἀκούσαντες δὲ ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι, χωρὶς νὰ ἐξετάσωσί τι περισσότερον, εὐθὺς διέταξαν τὸν Θεμιστοκλέα νὰ παύσῃ.

Πρ. Ἠθ.

ΑΡΑΒΙΚΗ ΓΝΩΜΗ.

Ὁ πεπαιδευμένος ζῇ αἰωνίως καὶ μετὰ θάνατον, καὶ ἀφοῦ ἀκόμη τὰ μέλη του μεταβληθῶσιν εἰς κόνιν. Ἀλλ' ὁ ἀμαθὴς ἀποθνήσκει καὶ ἐνῷ ἀκόμη περιπατεῖ ἐπὶ τῆς γῆς· συναριθμεῖται μετὰ τῶν ζώντων, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κυρίως.